I. A. 1/37

Извадки въ факсимиле

отъ писма, намѣрени въ пощата на 19-ия полкъ на VII-та гръцка дивизия, хваната отъ българскитѣ войски въ Разлога на 14 юли 1913 г.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

Извадки въ факсимиле

отъ писма, намѣрени въ пощата на 19-ия полкъ на VII-та гръцка дивизия, хваната отъ българскитѣ войски въ Разлога на 14 юли 1913 г.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

Прѣдговоръ.

Откѫслецитѣ отъ писмата на гръцки войници, които прѣдаваме тукъ заедно съ български прѣводъ, първомъ бѣха публикувани съ французки прѣводъ на два пѫти: най-напрѣдъ първитѣ 14 писма, които по-долу слѣдватъ, а по-сетнѣ отдѣлно останалитѣ 14 писма. Сега ги публикуваме всичкитѣ 28 писма наедно. Тукъ прѣдаваме и прѣдговора, който прѣдшествува текста на писмата въ втората серия:

Публикуванитѣ по-рано писма, писани отъ гръцки войници отъ 19-ия полкъ, чийто куриеръ бѣше заловенъ отъ 6-та рота на подпоручикъ Футековъ (57-и полкъ, 11-та дивизия) при Добринища (Разлогъ), когато бързо е отстѫпвалъ казаниятъ гръцки полкъ, могатъ да дадатъ на безпристрастния читатель ясна идея за всичкитѣ дѣяния, извършени отъ гръцкитѣ войски въ населенитѣ съ българи области, които тѣ сѫ прѣминали. Тѣзи писма донасятъ неопровържимо доказателство, че гърцитѣ, които вмѣняваха въ вина на българитѣ жестоки и варварски дѣйствия, сѫ се прѣдавали на жестокости много по-лоши отъ тия, въ каквито обвиняваха тѣзи послѣднитѣ, като имаха свърхъ това възможность да прѣдставятъ на свѣта своитѣ собствени злодѣяния за дѣло на българитѣ. Тази възможность тѣ я имаха поради твърдѣ продължителната си окупация на територитѣ, които тѣ бѣха прѣминали, а сѫщо поради обстоятелството, че България, изолирана отъ останалия свѣтъ, незнаеше за обвиненията, които ѝ отправяха та нито можеше да се защитява, нито да възстанови истината. При все това официални гръцки личности се опитаха чрѣзъ чуждестранната преса и особено чрѣзъ французката да обявятъ за нищожна автентичностьта на публикуванитѣ отъ насъ писма-документи. Нѣма да полемизираме по този въпросъ. Оригиналитѣ на писмата ги държимъ на разположение на всички онѣзи, които биха изказали съмнѣния за тѣхната автентичность и ние заявяваме, че сме готови да ги подложимъ на експертиза. Вънъ отъ това, оригиналитѣ на тѣзи писма сѫ изучени отъ компетентни личности въ София, които единодушно потвърдиха тѣхната автентичность.

Публикуваме и **нова серия** отъ писма, заловени въ сѫщото врѣме, когато и другитѣ, но изслѣдвани по-късно. Една часть отъ тѣхъ бѣше прѣдадена на чуждестранни кореспонденти, които ги върнаха, слѣдъ като си послужиха съ тѣхъ. Освѣнъ писмата, които слѣдватъ, притежаваме единъ обемистъ пакетъ отъ други писма, съставящи сѫщо часть отъ заловената кореспонденция на 19 ия полкъ.

Колкото и обикновено и простичко да е съдържанието на подолу публикуванитѣ писма, — тукъ се касае наистина до писма, писани отъ прости войници — то установява още по-добрѣ единоду-

шието въ чувствата на тѣхнитѣ автори, удивителния начинъ, какъ **тѣ признаватъ, че сж изгаряли български села, че сж убивали жени и дѣца, сѣкли плѣнници,** и всичко това не само отъ една единствена омраза къмъ този „проклетъ народъ", както тѣ се изразяватъ (вж. писмата №№ 3 и 4), но сжщо тъй и **по заповѣдь на висшето началство** (вж. писма №№ 1 и 3). Ако сж били такива заповѣдитѣ на висшитѣ гръцки военоначалници, — да се прѣдпише изрично на войницитѣ да горятъ селата и да убиватъ беззащитнитѣ българи, ако къмто омразата, която гърцитѣ хранятъ къмъ българитѣ, се прибавятъ разпорежданията, направени за да се насърдчи прѣстжплението и да му се осигури безнаказаность, нѣма какво повече да се питаме, кои сж истинскитѣ автори на всичкитѣ ужаси, приписвани на българитѣ. Тежка е отговорностьта на тѣзи, които, като знаеха за жестокоститѣ, извършени отъ гърцитѣ, — тъй като тѣ сж ги заповѣдали, — си позволиха да обвиняватъ и да клеветятъ българитѣ! Ако, при всичко това, българитѣ сж били „чудовища въ човѣшки образъ", както ги нарекоха отъ високо мѣсто, „ако трѣбва да бждатъ заличени отъ листата на цивилизованитѣ народи", **коя е тогава категорията, въ която трѣбва да бждатъ зачислени тѣзи, които по тѣхно собствено признание сж ги надминали въ жестокость?**

Ние никога не сме прѣстанали да твърдимъ, че жестокоститѣ, приписвани на българитѣ отъ гърцитѣ, въ дѣйствителность сж били извършени отъ тѣзи послѣднитѣ и **че сж прѣдставени въ чужбина като дѣло на българитѣ!** Да изкривяватъ фактитѣ, ето какво гърцитѣ, служейки си съ своето добрѣ извѣстно вѣроломство, бѣха въздигнали въ система. Много характеристиченъ въ това отношение е случаятъ съ българския свещеникъ отъ село Круша, сѣрска околия, **закланъ отъ гърцитѣ, а сетнѣ трупътъ му фотографиранъ и прѣдставенъ като трупъ на гръцки свещеникъ, ужъ закланъ отъ българи.** И този случай на подставка не е единственъ. Вслѣдствие на една такава мистификация французскиятъ публицистъ René Puaux твърдѣше, че е присжтствувалъ на погребението на гръцкия владика отъ Сѣръ, който и сега още се радва на прѣвъзходно здраве. Отъ друга страна въ Цариградъ е била отслужена панахида въ паметь на доиранския владика, който днесъ се намира тъкмо въ турската столица.

Гърцитѣ обвиняватъ българитѣ за извършени жестокости въ Сѣръ, въ Демиръ-Хисаръ и въ Доксатъ. Ала въ тѣзи мѣстности българскитѣ войски дѣйствуваха не отъ жестокость, нито отъ чувство на отмъщение, — макаръ че гърцитѣ нищо не пропуснаха за да ги прѣдизвикатъ, — но само вслѣдствие на въоржжения бунтъ на гръцкото население и на андартитѣ, които въ боевъ редъ бѣха открили огънь противъ българскитѣ войскови части. Събитията въ тази мѣстность се извършиха по единъ съвсѣмъ другъ начинъ отъ тоя, прѣдставенъ отъ гръцката версия: близу е часътъ, въ който истината по този пунктъ ще бжде възстановена.

Въ Сѣръ самитѣ гърци се прѣдадоха на жестокости. Показанията на свидѣтелитѣ и на жертвитѣ на тѣзи жестокости, спасени по чудо, потвърдяватъ точка по точка — и по единъ сжщо тъй категори-

ченъ начинъ, както писмата на проститѣ войници — неокачествимитѣ дѣла, въ които гърцитѣ отъ Сѣръ, прѣдвождани отъ тѣхния владика, сж се провинили спрѣмо българитѣ, които бидоха изклани въ зданието на гръцкото училище, прѣобърнато въ касапница. Свидѣтелитѣ на тѣзи ужасни дни се намиратъ въ България и всѣкой може да провѣри тѣхнитѣ показания. Тѣ сж били разпитани и отъ чужденци, чиято безпристрастность е удостовѣрена, а тѣхнитѣ рани — изслѣдвани отъ специалисти [1]).

Ние откриваме тѣзи неоспорими факти и обвиняваме гърцитѣ въ тѣзи ужасни прѣстжпления. Анкетната комисия Карнеджи, чиито членове сж видни личности и се ползуватъ съ голѣмъ авторитетъ, ще изучи нашитѣ главни точки на обвинението и така ще може да се възстанови истината, макаръ че гърцитѣ, сжщо както и сърбитѣ, боейки се отъ резултатитѣ на една безпристрастна анкета, употрѣбяватъ всичкитѣ си усилия за да задушатъ дѣлото на комисията.

Освѣнъ горнитѣ факти, за които намираме самопризнанието въ писмата, които публикуваме, да не забравяме, че масовата емиграция на населението отъ Мелникъ и други нѣкои мѣста, което е избѣгало, както претендираха нѣкои френски вѣстници отъ българитѣ, ужъ палейки собственитѣ си кжщи, **не е нищо друго освѣнъ една хитрость, измислена съ цѣль да се прикриятъ по-раншнитѣ опустошения, извършени отъ гърцитѣ и да се заличатъ по този начинъ всички слѣди на прѣстжплението.** Емиграцията, за която е дума, е **една насилственна емиграция.** Но и да бѣше истина, че населението въ мелнишко само, съ собственитѣ си ржцѣ е подпалило кжщитѣ си [2]), какъ би се обяснилъ тогава факта, че гръцкитѣ войски, които се намирали на самото мѣсто, не сж взели никакви мѣрки да прѣдупрѣдятъ или най-малко поне да ограничатъ дѣлото на разрушението?

Нѣкои видни гръцки личности, много затруднени отъ неочакванитѣ открития, които съдържаха публикуванитѣ по-прѣди писма, мислѣха, че трѣбва да измѣстятъ въпроса, претендирайки, какво българитѣ подържали чрѣзъ подобни публикувания враждебния духъ на миналото, върху което би трѣбвало да се тури завѣса на забравата.

Обаче тѣзи господа изпускатъ изъ прѣдъ видъ, че гръцката преса и високопоставени личности въ Гърция не прѣставатъ да публикуватъ анкети по поводъ на измислени прѣстжпления, приписвани на българитѣ. Чрѣзъ подобни издания като настоящето ние не желаемъ никого да прѣдизвикваме; но като смѣтаме, че това е наше право, както и нашъ дългъ, ние искаме да възстановимъ истината и да отблъснемъ клеветитѣ, чрѣзъ които мислѣха, че могатъ да запетнятъ нашата честь и нашето добро име.

София, 1/14 Септември 1913.

---

[1]) Понеже тѣзи дни излиза отдѣлно съчинение отъ проф. Д-ръ Л. Милетичъ, което донася богатъ обвинителенъ материялъ по гръцкитѣ жестокости, въ това издание се изоставятъ нѣколкото показания на спасили се отъ клането въ дѣвическата гимназия въ Сѣръ, които бѣха обнародвани като прибавка къмъ 2-та серия на гръцкитѣ писма.

[2]) Сега, слѣдъ като българскитѣ власти пакъ заеха Мелникъ, се констатира, че Мелникъ **никакъ не е изгорѣлъ:** градътъ стои цѣлъ, а само 2—3 **български кжщи сж изгорени** отъ гърцитѣ и то при навлизането имъ въ Мелникъ.

Нар. Библиотека, София

№ 1.

Родопи, 11 юлий 1913

. . . . . .

. . . . . .

Тази война бѣше много жестока. **Ние изгорихме всички изоставени отъ българитѣ села.** Тѣ опожаряватъ гръцкитѣ села, а **ние — българскитѣ.** Тѣ колятъ, **но и ние колемъ, и всички отъ тази нечестна нация, които попаднаха въ ржцѣтѣ ни, опитаха манлихерката. Отъ 1200 затворени отъ насъ въ Нигрита, не останаха повече отъ 41 въ тъмницитѣ и навсѣкждѣ, гдѣто минахме, не сме оставили ни коренъ отъ тази раса.**

. . . . . .

. . . . . .

Цѣлувамъ ви нѣжно,
вашъ братъ и съпругъ
Спилиотопулусъ Филипосъ.

Дубъ-

ну и ты с праздниками тебя также
сын с. Кольчугино и наших двух дочек мы
часто вспоминаем и желаем тебе всего хорошего
Пишут из деревни наши все здоровы
Дедушка часто ходит на охоту стрелять
рябчиков. Коровы Бурка отелилась бычком
Зорька стельная Пестрая отелилась
телочкой. Зовут Катюшей. Ну пока
и кончаю. Твоя Мама и Катюша шлют
тебе привет и ждут ответа

Целую крепко

Твой брат Саша

Мастерская 6 Б

№ 12 Узел 1913

Твой брат и друг

Вася

№ 12 - 19 - 1/2

Нар. Библиотека, София.

№ 2.

Г-нъ Панаги Левенти
Докторъ
Аливерионъ
(Евбея).

. . . . . .
. . . . . .

Прилагамъ тукъ сжщо поздравителното писмо на моятъ командантъ Г-нъ Контогири; той въ него хвали моя взводъ, който въ врѣме на краткото нѣколко-дневно спиране на нашата дивизия бѣ получилъ заповѣдь да настжпи на сѣверъ отъ Сѣръ, та завързахме сражение съ българскитѣ комитаджии, които разпръснахме, **слѣдъ като убихме по-голѣмата часть, опожарихме двѣтѣ села Дутли и Баница, застрѣлихме опаснитѣ комитаджии и прѣкарахме подъ огънь и ножъ всичко,** освѣнъ женитѣ, дѣцата, старцитѣ и църквитѣ, и всичко туй безъ съжаление ни милость, съ жестоко сърдце, изпълнявайки една още по-жестока присжда.

Мерокостеница, 12 юли 1913.

Отъ аванпостоветѣ на армията.

Цѣлувамъ тебъ, както и другитѣ
(нечетливъ подписъ)
фелдфебелъ.

№ 3.

Κυρίον

Ιω Κυρίου Παπαϊωάννου

Ἐν Κυρίου Βυτσιάνα

Δήμου Ἐθνικοῦ

Τρίκαλα Θεσσαλία

Ἐν Νεοκαισαρείᾳ τὴν 12 Ἰουλ 1913

Ιω Κυρ Παπαϊωάννου ἐν Βυτσιάνα Τρικάλων

Ἀγαπητὲ μου φίλε καὶ συμπολίτα

Ἐχθὲς ἐπιάσαμεν εἰς τὴν Βρονδοῦν πέντε Βουλγάρους καὶ ἕνα μικρὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ Σέρρες. Τοὺς ἐκλείσαμεν εἰς ἕνα μεγάλο καραούλι καὶ τοὺς κρατοῦμεν ἀκόμη. Τὸ κορίτσι ἐσκοτώθη ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους καὶ οἱ πέντε Βούλγαροι ἐπληγώθησαν ἀπὸ τὰ χέρια μας.

№ 3.

Г-нъ Сотиръ Папайоану
въ село Витциано, община Итику,
Трикала въ Тесалия.

Рѣка Несто, 12 юли 1913.

. . . . . .

. . . . . .

Тукъ въ Броди (Вронду) заловихме 5 българи и едно младо момиче отъ Сѣръ. Затворихме ги и задържахме въ единъ караколъ (полицейски участъкъ). **Момичето е убито; българитѣ сжщо се настрадаха: още приживѣ имъ извадихме очитѣ.**

Цѣлувамъ ви: **Кости.**

№ 4.

Нар. Библиотека, София.

№ 4.

Българската граница, 11 юли 1913.

Драги брате Йоани,

. . . . . .

. . . . . .

Тукъ, гдѣто живѣеха архикомитаджии, **ние всички изклахме**, и мѣстата, които прѣминахме, ще останатъ въ паметьта ми.

Фелдф. Клетанисъ.

№ 5.

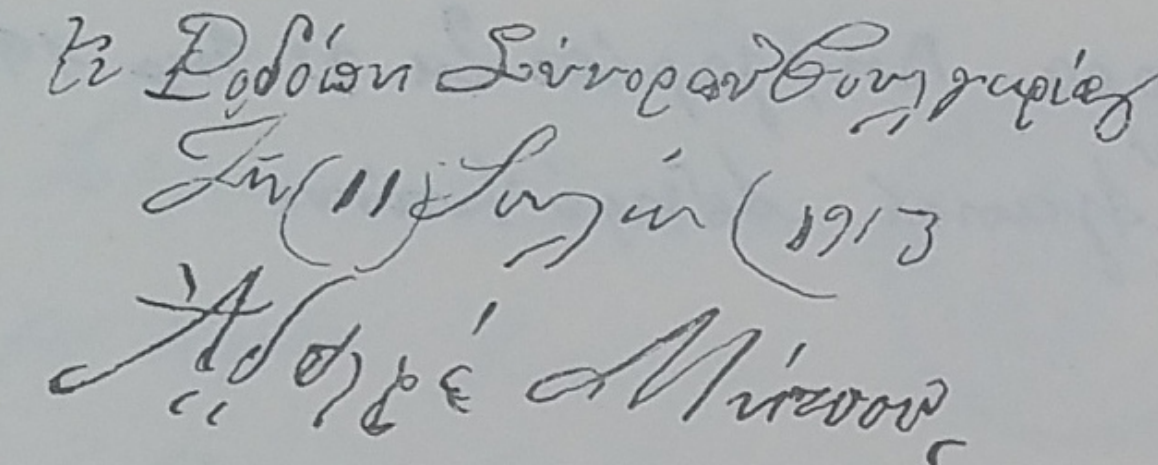

№ 5

Родопи, българска граница.
11 юли 1913.

Брате Мицо,

. . . . . .

. . . . . .

И отъ Сѣръ до границата **ние опожарихме всичкитѣ български села.** . . . . . .

Адресътъ ми е сѫщъ: 7-ма дивизия, 19 полкъ, 12 взводъ, Родопи.

Иоанъ Христо Тцигаридисъ.

№ 6. Εν Νέστου ποταμῷ χωρίον μπανάτσα τῇ 13 Ἰουλίου 1913

διὰ τὰ μέρη τεύτα τα χωροβόδισμητον ὅτε βουλγαρικα χορδία
ἠφτσαν δίη ἠσον μένον τοὺς τρόϳη το μαγινχαίρι ἠμιρικά
χόρτιά τα παψαμαν ξυνὸν τα τσι ωαδατη πβουλγάρητις,

Нар. Библиотека, София.

Οκτοὶος Νάϊτσ

№ 6.

Нестосъ, 13 юли 1913.
село Банста (Баница).

. . . . . .

. . . . . .

Ако искашъ да се освѣдомишъ върху мѣстата, които прѣминахме, то **всичкитѣ бѣха български села,** на които населението избѣга. Тѣзи, които останаха, **сж окълцани отъ малнихеркитѣ; ние изгорихме нѣколко села.** Сжщата участь сполетѣ българитѣ и отъ къмъ сръбска страна. (Заб. Послѣднитѣ три думи фигурират въ оригиналното писмо, но липсватъ въ факсимилето).

Фелдф. **Накисъ.**

№ 7.

Въ пустиня, 12 юли 1913.

. . . . . въ българска територия ние побѣждаваме българитѣ, които постоянно отстжпватъ и скоро ще бждемъ на пжть за София. Ние ги озвѣрихме, **като опожарихме селата и тамъ, гдѣто намираме единъ или двама, ние ги избиваме като врабчета.**

Твой братъ **Георги** (името нечетливо).

Пиша ви набързо.

№ 8.

Τώρα σάς γράφω αφήγησι δικήν
σου ετούτης μικρού βουλγάρου
τού, Νικόλαου και του φόβου
της γι' αυτόν τη Γεωργιού βουλγάρα
πού είχε όσες μέρες πήρανε δίκη έμπη
βούλγαρους έφτασαν και αυτοί
τη τα βουλγαρικά και αφού έμειναν
τούς συνοδόσανε όλους και τη Χρυσή
τα παίρνουμε δεν έμεινε βούλγαρι
έχει Τηδαγίνι ένας δεν ξέφυγε
δεν έχω αφήσει κανέναν χριστιανό
εγώ χριστού δούλο Ζήσιν Κουτσού
έχω τη δεν τη και είναι τον
Τίμιον πού μας μαζί μου ο μικρός Θεόδωρος
και πάει εδώ Τσιμίον 12
1913

Нар. Библиотека, София

№ 8.

Зисисъ Кутумасъ на Никола Кутумасъ.

. . . . . .

. . . . . .

Пиша ви сега върху войната, която отворихме на българитѣ. Ние ги побѣдихме и завзехме турско-българскитѣ граници. Въ мѣстата, които окупирахме, не остана нито единъ българинъ. Тѣ избѣгаха въ България, **а ние изклахме тѣзи, които останаха.** Освѣнъ това **опожарихме селата. Не остана нито единъ българинъ.** Но само Господъ знае, какво ще стане. Нѣма какво друго да ви пиша. Азъ, вашъ синъ, Зисисъ Кутумасъ. Много поздрави отъ страна на Тимиосъ. Той е добрѣ, както и всички млади хора, които сж тукъ.

12 юли 1913.

№ 9. Εν Ρωσίαι τη 13 Ιουλίου 1913

Κ
Ούσα χωρία
βουλγαρικα επαναστατικα γαλλικα
και ούσης σταθερας γουλιανικης
γο κεφαλαιον γο επολαμβανε και η
γυναικα μας επαιρνε μεγαλη προσοχη
και αυτη ηθελε και αγαπουσε γους
βουλγαρους και βουλγαρικα πραγματα
λοιπον με γα σερβικα και γα ρωσσικα
γα σλαβικα και ημεις ζουμε
Εδω απο γην γοφια γην ευχαριστιε
τη γα σας βουλγαρο χριστιανοι

Γρηγόριος

№ 9.

Κύριοι

Ζαχαρίαν Καλιάνην

Ἔφορον Μυλοποτάμου

Ρέθυμνον Κρήτης

Печатъ на комендантството на обществената безопасность въ Солунъ.

Г-нъ Захари Калианисъ
Ерфосъ-Милипотамосъ
Ретимнонъ въ Критъ.

Родопи, 13 юли 1913.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Опожаряваме всички прѣвзети български села и убиваме всички българи, които ни паднатъ въ ржка. Прѣвзехме Неврокопъ, хубаво посрѣщнати отъ турцитѣ, отъ които мнозина дойдоха при насъ, за да се биятъ срѣщу българитѣ. Нашата армия се срѣщна съ сръбската и ромжнска армии, които сж на 32 километра отъ София. Колкото за насъ, ние се намираме близу до старата граница.

Ф. З. Калианисъ.

№ 10.

Δουζίου 15 1913

Αδερφέ Σωκράτο μόλις τη
Σπυρίδωνα σου δώ γράφω ήμεν
μεγα δόξα τόν θεόν και βρι-
σκόμεθα εξ αι Σπύρα, δουλ
δουλειάς και θράκη-
φερό χι αι τόν Πόλεμον δεν
πιστεύω να δού Αναφέρω τη
καταστάσεων, όπου χάνεται
αυτέ και οπότε χάνουν τόρα
δεν έχουν χίνη δύτε μεγάλ
χρόνου

οξέ
τιπος. Σταράτος θωσυβρη

θυη δουλειάμεν χωρίς Πολυ
βάνη φωτιά και όδουν βρη
θυη τούς μόδη αυτέ ήταν
αμοιβώχιζαι πραγμα. και οπότε
χάνουν σου θα μεταχειρίζη αι
τη πδουχιά οθέος βεφρη.
ήλθεν ουπόρος τον φεύγουχι
του νεκρογωμαύς θέναν
του άλλον.

№ 10. Юли, 15. 1913.

Брате Сотире,

До момента, въ който ти пиша, азъ съмъ, слава Богу, добрѣ. Ние се намираме на границитѣ на България и Тракия. Колкото се отнася до войната, не мога да ти опиша положението и това, което става: **работитѣ, които се вършатъ, не сж вършени слѣдъ Исуса Христа: гръцката армия опожарява всѣкждѣ, гдѣто намѣри български села и коле всички, които срѣща**. Това, което се върши, е неописуемо. Господь знае, какъ ще се завърши тази история, врѣмето да . . . . . се е повърнало за да се изядемъ помежду си.

. . . . . .

Цѣлувамъ те твой братъ **Панагисъ Бегликисъ**.
Пиша ви набързо.

№ 11.

Ἐν Βυζιγαρι τῆ 12/25/1913

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ
τῆς Ἁγίας Θέκλας χωρίου Βυζιγαρι
παρεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὅπως ἀναγνώσωσι
τὸν ἀνωτέρω Νεῖλον ἀναγνώσεως

τὴν ὑπ' ἀριθμὸν ταύτην
ἥτις ἔχει οὕτως

Πρὸς τὸν Δεσπότην
Σεργίου Γεωργίου
12 ἰουλίου 3 ἰουλίου 19

Ἐπὶ τοῦ χρόνου Ἀρχιερέως
Ἰωάννου Εὐριδίκης

Ὁ προθείς Ἀνδρέου
Σεργίου Γεώργιος
Δεσπότης

№ 11.

На българскитѣ граници,
12.VII. 1913.

. . . . . .

Тамъ, прѣзъ кждѣто минаваме, ни котка не може се промъкна. **Ние опожарихме всички български села, прѣзъ които минахме.** Не мога по-хубаво да ви го прѣдставя.

Любещиятъ ви братъ
Георги, ефрейторъ.

Адресътъ ми е слѣдниятъ:
За ефрейтора
Стергионъ Георги
12-ти взводъ, 3-ти баталионъ, 19-ти полкъ,
7-ма дивизия — слѣда.

№ 12.

Ροδόπη τη 13 Ιουνίου 1913

Αγαπητέ μου Θεοδόσε

Χαίρε πίστευε εγώ επίσης είμαι
εδώ και όλα είναι καλά
εξαιτίας τον αγωνιστικόν σου
εξέρω πολύ εξαιτίας επειδή
επειδή τον εργατικόν σου
πίστη πάντα πάντα και μαζί εξυπνα
σοι σπίτι σου πάντα
αγαπάτε και αλληλοχαιρόμεθα
διότι δεν μπορεί πάντα
μαζί βάσανα μέχρι διότι
αλλά τα αγαπάτε χαμηλότερα
διότι μη χαμηλότερα αλλά αλλά
βαθιά σε τέτοιο αδερφό πολύ μεγάλη
α πάντα πάντα πάντα
αφεντάδων αλλάζει άλλα πάντα
πίστη τέτοιο πάντα μαζί τέρα
χαιρετισμούς εκατοντάδων

Σας χαιρετώ
ο αδερφούλης

Θόμας Ζαφειρίου

Арх. Гедшотека, Софія

№ 12.

Родопи, 13 юли 1913.

Драги ми Леонидасъ,

Бжди добрѣ, тъй както съмъ и азъ. Туй е, което желая за васъ. Азъ получихъ писмо ви, което ме много зарадва. Получихъ сжщо и отъ Аристида, който е добрѣ и пише, че него сжщо сж го зачислили въ войската, нѣщо, което ме огорчава, защото моитѣ болки не могатъ да се смекчатъ отъ сълзитѣ, защото всичко е загубено, защото ти не можешъ си прѣдстави, какъ се постжпва въ войната. **Изгарятъ се села и хора, но и ние сжщо опожаряваме и вършимъ по-грозни работи отъ българитѣ.**

Поздравявамъ ви, вашъ братъ

Тома Запантиотисъ.

№ 13.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΣΤΡΑΤΟΝ

ΩΣ ΕΝΘΥΜΙΟΝ ΤΟΥ
ΤΟΥΡΚΟ - ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

1913

Ἐν Σόφιᾳ τῇ 27 Ἰουνίου

γιὰ τὸ σῶμα
τοῦ νόμου Ὀλ. τῆς μεγάλης
καὶ τῆς περιοδείας
τῆς συνοχῆς καὶ ἐκείνης
μίνων (2). τοῦ ἔγγρ. τοῦ
ἔλεγε τὸ σκοπεύω τῆς
ταπεινώνω.

Κ. Δαμιανίδης

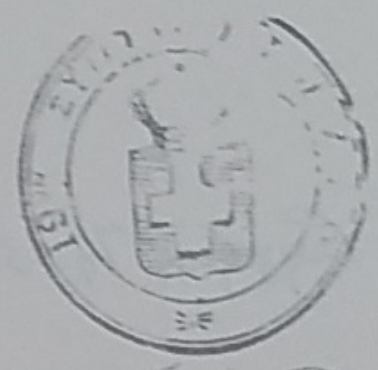

Кирио

Димитръ Хр. Тцигаридисъ

въ Мексиата

Хипати—Фтиотъ

Нар. Библиотека София

№ 13.

За гръцката армия
като споменъ отъ турско-
българската война.

—

Печатъ на командантството
на 19-и полкъ.

—

Г-нъ Димитъръ Хр. Тцигариди
въ Мексиата
Хипати—Фтиотъ

Коприва, 11 юли 1913.

. . . . . .

. . . . . .

Дадоха ми 16 плѣнника за да ги прѣдамъ на дивизията, а азъ доведохъ само двама. Другитѣ бѣха погълнати отъ тъмнината, **изклани отъ мене.** . . . . . .

. . . . . .

Нико Теофилатосъ.

№ 14.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 13. Ἰουνίου, 1915---

Τὸ φοβερὸν πόλεμον γενικὸν μὲ τοὺς Ἀθηναίους
καὶ ἐκόμεν παύσῃ ὁλα, καὶ χαρά, καὶ τοὺς
Ἄνδρας, δεμάδι, τοὺς βιβλίους τοὺς κουβοῦμε
γκίνεις· μεγάλη ἀνηλία, ἐγέμισε, ὁλόγυρα ἀπὸ
Ἀθήναις, ἐὰν σοβαρὴ, πόσα ἐμπορεύεσθε ἀπὸ
δουλειὰ ἀπὸ τὸν 10,000, χ' ἀπὸν, ἀνδρεῖ

Θεμιστοκλῆς ποσὰς Τσαντίλης·
Νικόλαος

καὶ νὰ μεγαλώσῃς πολὺ παρακαλῶ.
Ἐλπίζω καλὰ, νὰ πάρῃ καὶ ἡ γειτόνισσα
ἀνάπαυμα, τὸν, Θεμιστοκλῆ

№ 14.

Въ България, 13 юли 1913.

. . . . . .

. . . . . .

Каква жестока война се води съ българитѣ! **Ние всичко имъ изгорихме, селата и хората, т. е. ние ги колемъ.** Голѣма жестокость. Страната е наводнена отъ българи. Ако питате, колко млади момчета гърци сж загинали, числото надминава 10.000 души. . . . . .

. . . . . .

Вашъ синъ **Тсантиласъ Николаосъ.**

P. S. Пишете ми за свикванията, които ставатъ. Изглежда, че скоро ще свикатъ и старцитѣ. Анатема на Венизелосъ.

№ 15.

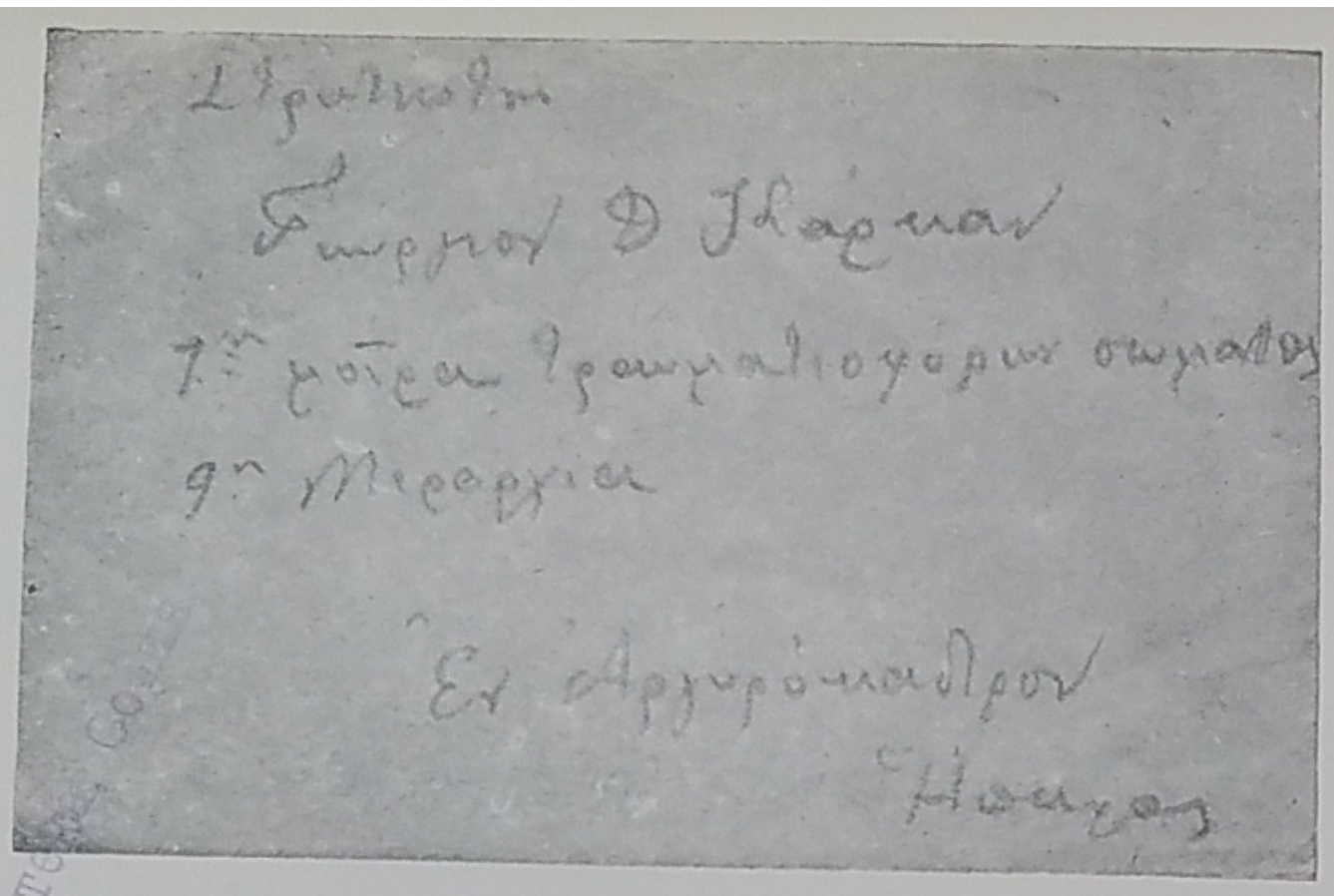

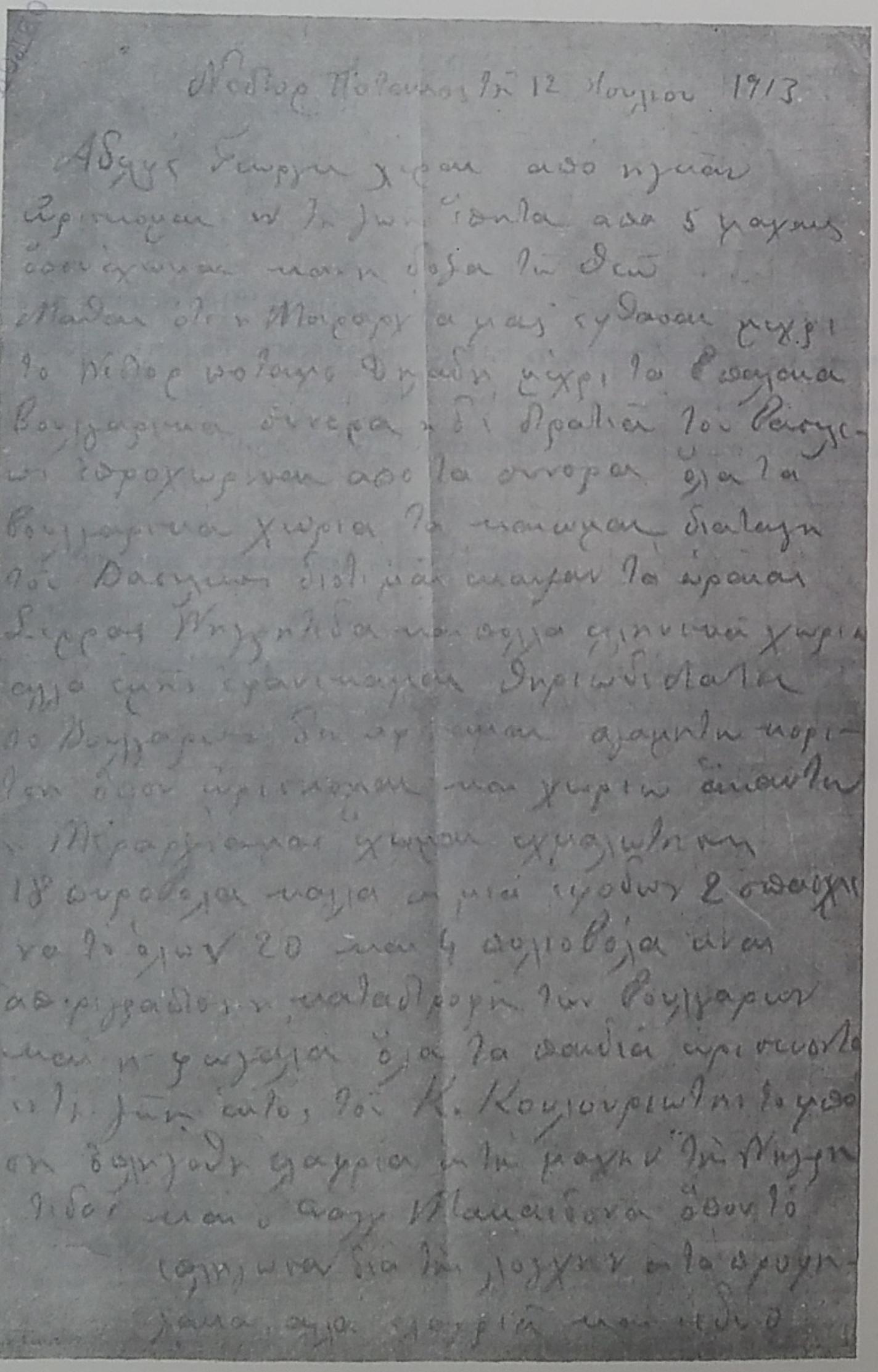

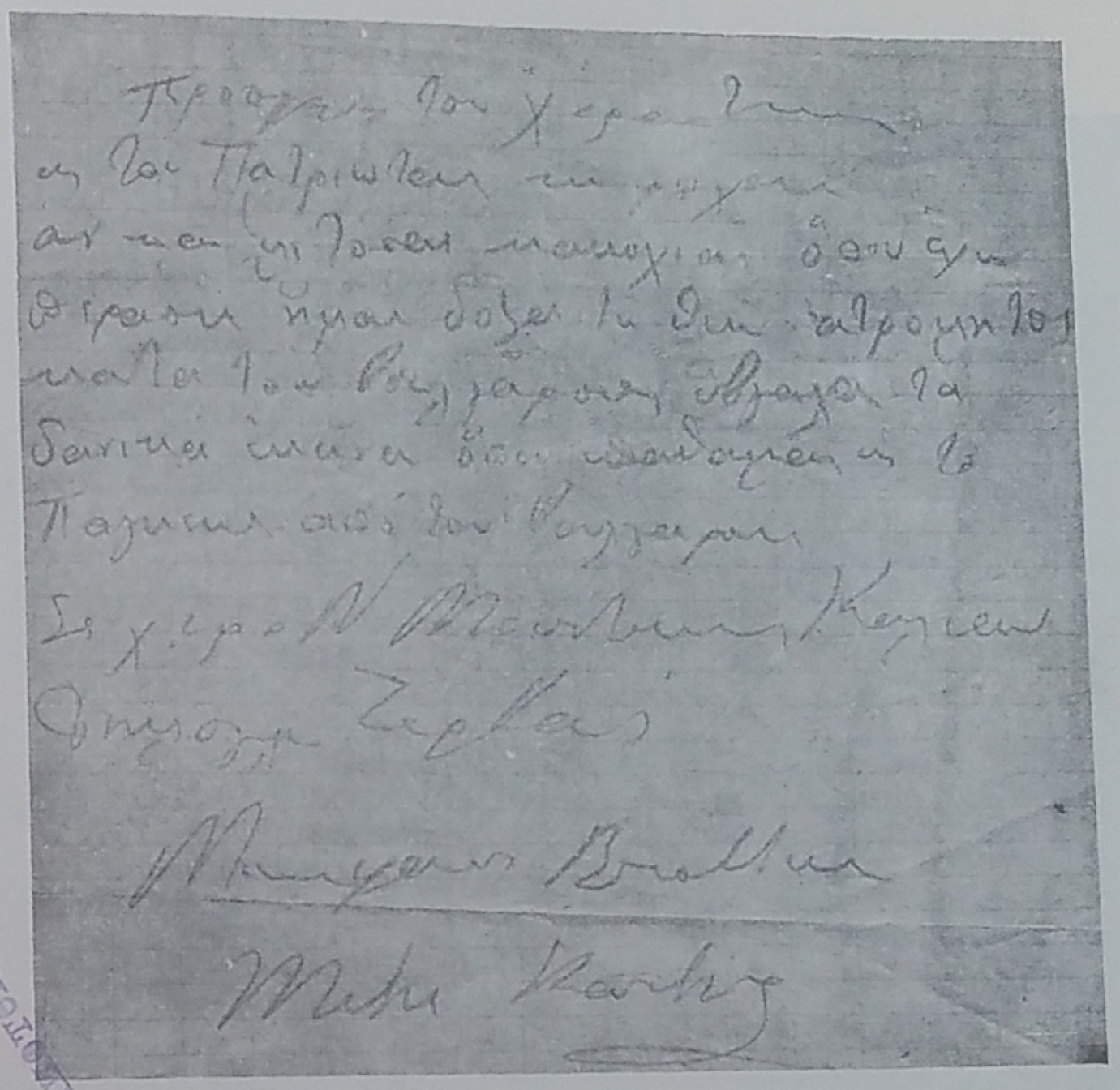

№ 15.

Георги Д. Карка
войникъ
1-ва секция на Санитарното отдѣление, 9-та дивизия
въ Аргирокастро (Епиръ).

Отъ рѣката Несторъ (Nestos, сир. Места)
12 юли 1913.

Здравѣй, брате Георги, слава Богу, слѣдъ петь сражения, които дадохме, здравето е добрѣ. Знай, че нашата дивизия достигна до рѣката Несторъ, което ще рече до старата българска граница, и кралската войска мина тази граница. **По заповѣдь на краля, ние изгаряме всичкитѣ български села,** защото българитѣ сж изгорили хубавия градъ Сересъ, Нигрита и много гръцки села. **Ние се показахме много по-жестоки отъ българитѣ, ние изнасилихме всичкитѣ срѣщнати млади момичета.** Нашата дивизия взе 18 топа въ добро състояние и 2 развалени, всичко 20 топа и 4 митральози. Нещастието на българитѣ е неописуемо, както и тѣхното бѣгство. Ние всички сме здрави съ изключение на К. Колуриоти, раненъ въ сражението при Нигрита и Еванг. Македонеца, раненъ отъ ножъ на аванъ-постоветѣ, но и двамата сж леко ранени. Поздрави съотечественицитѣ и приятелитѣ; макаръ че прѣминахъ прѣзъ толкова страдания, слава Богу, не ме е страхъ отъ българитѣ, взехъ си, което ми се дължеше за всичко, което трѣбваше да понесемъ отъ българитѣ въ Пангайонъ. Поздравлявамъ те, N. . . . . (нечетливо) . . . Цервасъ.

Слѣдватъ нѣколко нечетливи подписа.

№ 16.

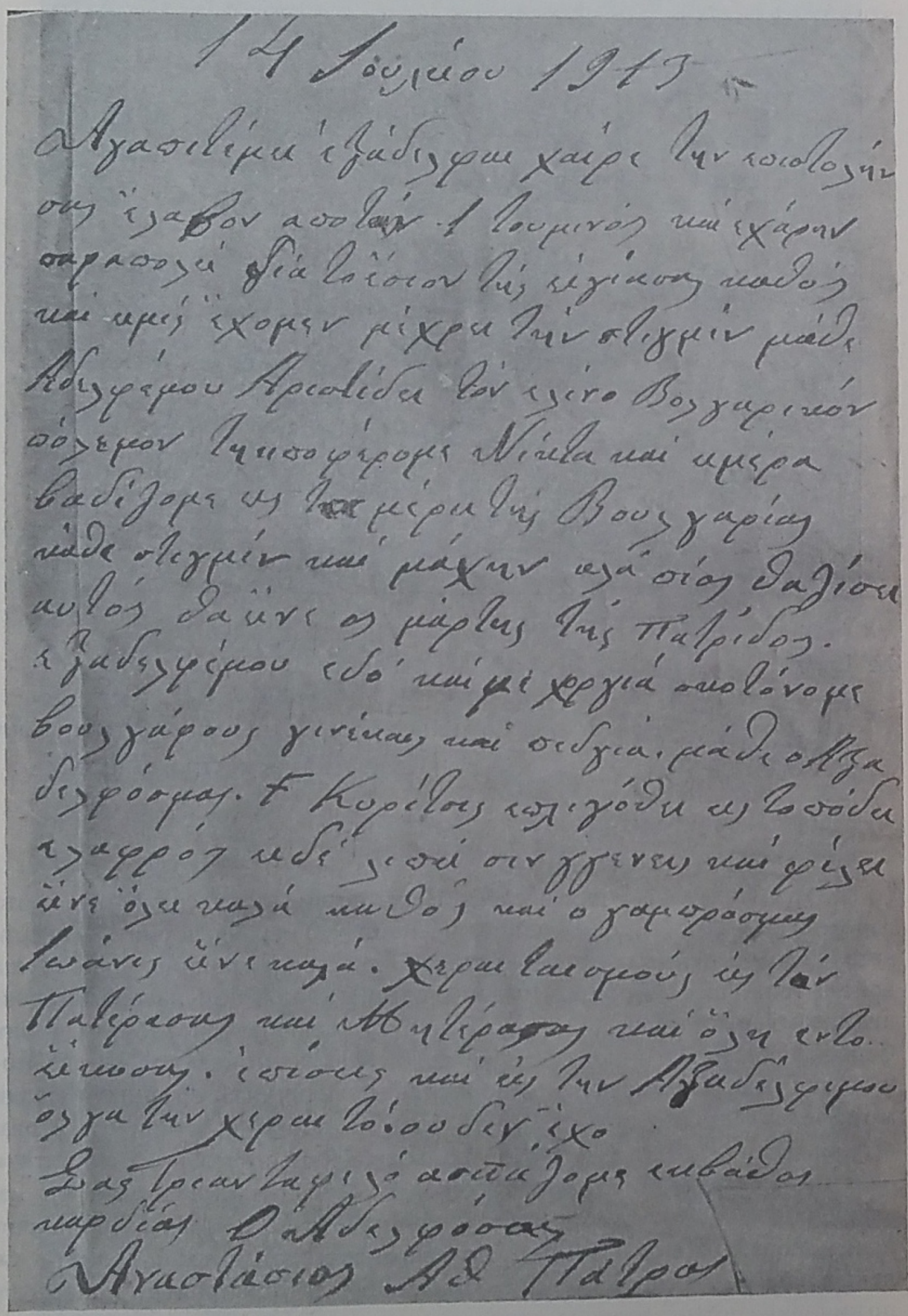

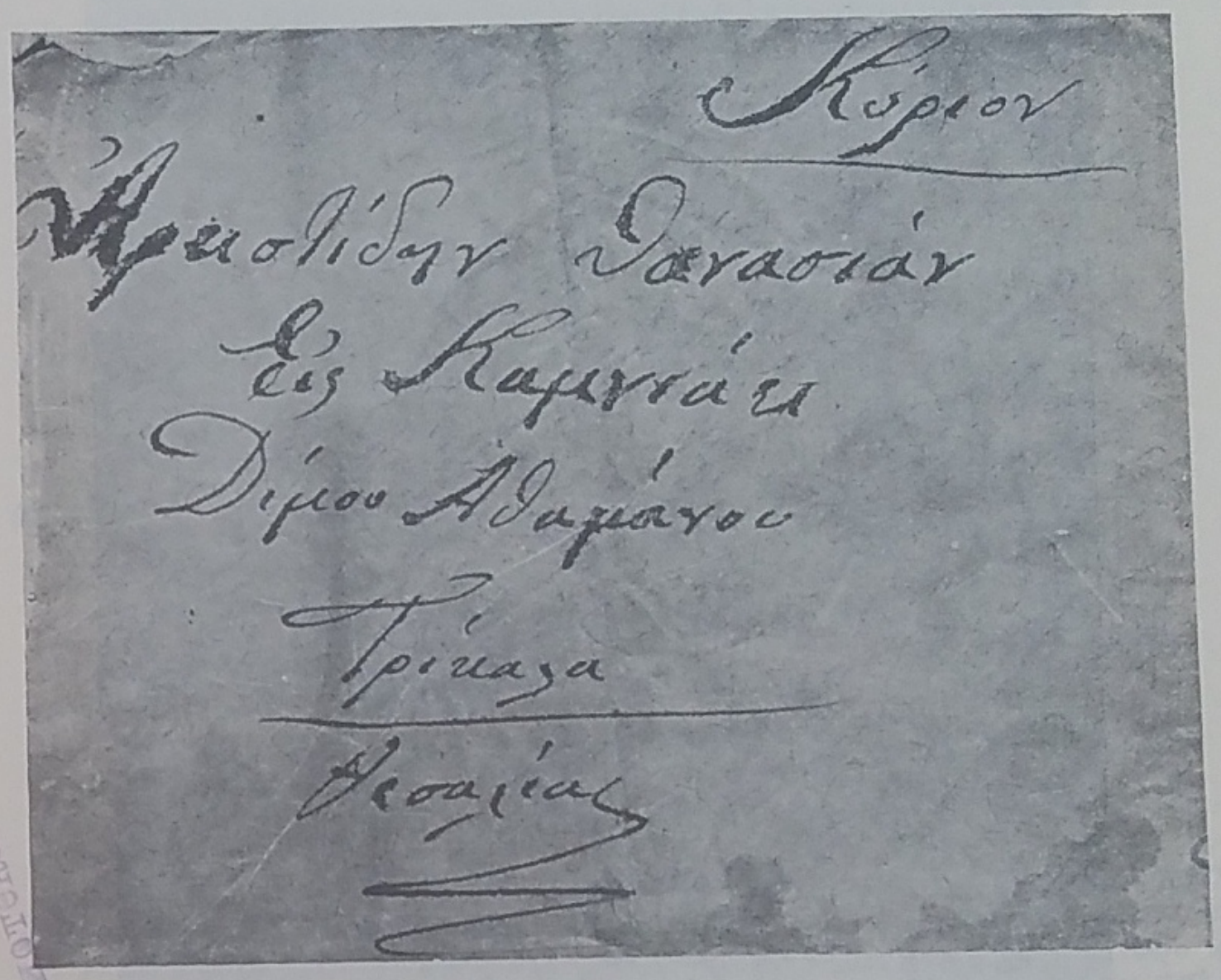

№ 16.

Господинъ
Аристиди Танасия
до Камниати
Община Атаману,
Трикала, Тесалия.

14 Юли 1913.

Драги братовчеде, здравѣй. Получихъ Вашето писмо отъ 1-и т. м. и съмъ твърдѣ доволенъ, че сте здравъ, както сме, впрочемъ, и ние сѫщо, до този моментъ. Знай, брате Аристиди, всичко което ние прѣтърпѣваме прѣзъ тази гръцко-българска война, день и нощь прѣминаваме мѣстноститѣ на България и даваме на всѣки моментъ сражения; но този, който ще остане живъ, ще бѫде мѫченикъ. . . Драги братовчеде, **ние тука горимъ селата и убиваме българитѣ, жени и дѣца.** Знай още, че нашиятъ братовчедъ Г. Кирицисъ е леко раненъ въ крака и че всичкитѣ други наши роднини и приятели сѫ здрави, както и нашиятъ зетъ Ияни. Поздрави отъ моя страна баща ми и майка ми и всички у васъ, както и братовчедка ми Олга. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Прѣгръщамъ те отъ все сърдце, вашъ братъ

Атанасъ Ат. Патросъ.

№ 17.

№

Нар. Библиотека, София

ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΣΤΡΑΤΟΝ Α Ροδωπ 12 Ιανμαρ 1913

Αγαπητην μανα μ

ΩΣ ΕΝΘΥΜΙΟΝ ΤΟΥ

ΤΟΥΡΚΟ-ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

που εσηγαπησα σε σο Νιβρωπιον
επι μας εωερισμενον παιδι τη
εσηγαπησα που επι πολλα ετη

μαι γραφη μιαν αλλη επιστολη
μαι δεν φερομαι εις μαπεδονιαν
επιστρατευμενος εγω αλλα μαι ειμαι
φρουρα εις 18 πεζοπορικον ταγμα
βρισμαι απο 3 χιλιομετρα απο το Νιβρωπιον
μαι δεν πιστευω απο 3 χιλιομετρα που
σπιτια σου μαι εσυ μαι μανα μου
σπιτια σου μαι εσυ μαι μανα μου
σπιτια σου μαι εσυ μαι μανα μου
δεν ξερω πως μαι γιατι δεν
μου γραφετε μαι εγω σας γραφω
μαι σας στελνω γραμματα μαι
δεν ξερω αν λαμβανετε τα
γραμματα μου μαι εγω δεν
λαμβανω τα δικα σας γραμματα
μαι δεν ξερω τι να σας ειπω
μαι δεν ξερω τι να σας γραψω
μαι δεν ξερω τι να σας στειλω

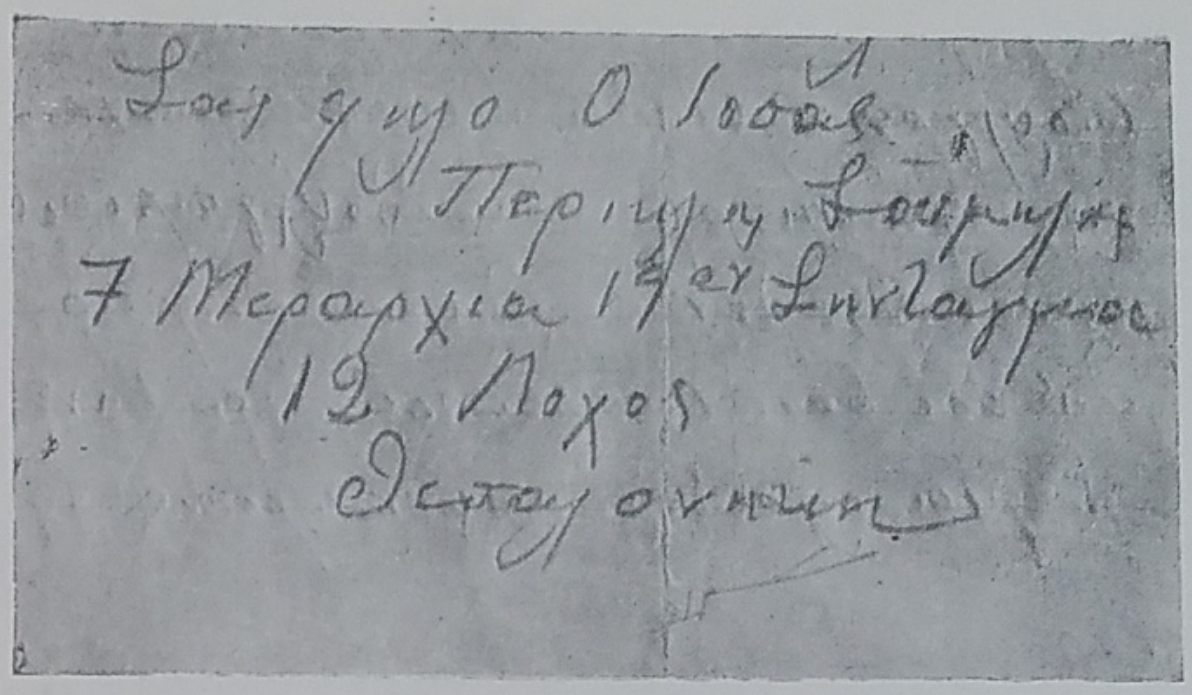

№ 17.

Отъ гръцката армия
(гербъ)
въ споменъ на турско-балканската война.

Господинъ
Георги П. Сумбли
Мегали Анастасова
Алагония Каламасъ.

Родопи, 12 юлий 1913.

Драги родители,

. . . . . .

. . . . . .

Ние ходихме въ Неврокопъ, тамъ сѫщо ни чакаха, защото сѫщо и тамъ ние водихме сражение прѣзъ цѣлия день и ги прѣслѣдвахме до едно мѣсто, гдѣто ги атакувахме на ножъ и имъ взехме 18 топа и 6 митралиози. Тѣ можàха да избѣгатъ и ние не успѣхме да ги плѣнимъ. **Ние хванахме само нѣколко, които убихме, защото такива заповѣди имаме. Кѫдѣто се намѣри българско село, подпалваме го и го изгаряме, за да не може отново да се възроди тази мръсна българска раса.** Сега сме на българската граница, и ако не искатъ да се поправятъ, ще идемъ въ София.

Прѣгръщамъ ви

Вашъ синъ Перикли Сумблисъ, 7 дивизия,
19 полкъ, 12-та рота Солунъ.

№ 18.

Ροδόπη 14 Ἰουλίου 1913

Ἀγαπητέ μου Ἀδελφέ χριστοφορεχαίρε

το μέρος ροδόπη
δεν σου γράφω εἶτε βουλγαρικὸν δυνάμει
κάθουν τὰ πολλὰ βουλγαρικὰ σύνορα
εἶναι ἐλεύθερα ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ χαίρω
σοῦ γράφω καὶ μάλιστα τώρα ἐπειδὴ
βλέπω ὅσον δὲν ἀφιχωρήσαμε ἀπόμη
μὲ τὸ βουλγαρικὸν στράτευμα καὶ ἐπειδὴ
μάχη δὲν λάβωμε καὶ τὰ ἀντίθετα τοῦτο
δὲν σταυρώνομε εἰς τὸν δρόμον
εὐχαριστῶ εἰς τὸν μέγαν Θεὸν καὶ σταθερὰ
μεγάλην ἀπορίαν ἀπὸ ὅλον τοῦ εἶχε τὴν
μητέρα μου εἰς τοῦ γραφεῖον μου ἐμένα
καὶ ἀπὸ εἰς τὸν Θεὸν ὅτι δὲν ζήσω
καὶ ἀπὸ τὴ ὥρα μου μὴ ἀφήσῃ ὅλον τοῦ μὲ
ἀπόμη ἔχω βεβαίαν μερικὴν ἀρκουδιάρικον
ἀπὸ μέρη ὁ βιοτέμη χριστοῦ ὁ νομὸς
τοῦ ἔβαζε στὸ σχολεῖον καὶ ὥρα
μὲ τὰ μικρὰ μου ἐδῶ καὶ ἐμένα

εἰς τὸ μερδικό μου ὁ καὶ τοῦτ ἐβεβαίωσα
χριστιανικὰ εἰς ὅλον τοῦτ ἰσχύον

ἕτερον δὲν ἔχω
ὁ Χριστὸς ὁ Ἀδελφός
Δημ. Χριστέσκος

№ 18.

Господинь Христофоръ Кранеа,
Улица Аристотелъ и Епиръ, № 48, Атина.

Родопи, 14 юли 1913.

Драги брате Христофоре, здравѣй . . . . . .
. . . . . .

Пиша ти отъ Родопитѣ, българска мѣстность, на два часа отъ старата българска граница. Ако даде Господь да живѣя, ще ти пиша още. Не зная, колко още ще напрѣдваме въ българска територия и дали ще трѣбва да водимъ още сражения, както и не зная още, какво съпротивление ще срещнеме. Ако не прѣживѣя тази война, моля Всемогжщия да ви даде голѣмо утѣшение, особено на нашата майка и на нашитѣ родители, но азъ се надѣвамъ, че Богъ ще ме запази. Изпратихъ на по-добъръ свѣтъ нѣколко мечкари*). **Прѣди нѣколко дена Василъ Христу, кръстникътъ, се упражняваше да стрѣля върху 8 комитаджии. Ние хванахме отъ тѣхъ петдесеть, които си раздѣлихме. Азъ получихъ въ моя дѣлъ 6 отъ тѣхъ и ги „очистихъ“.** Това е всичко, което имамъ да ти кажа. Поздравлявамъ те.

Братъ ти: **Димит. Кранеасъ.**

*) Епитетъ, даденъ на българитѣ.

Бар. Библиотека, София

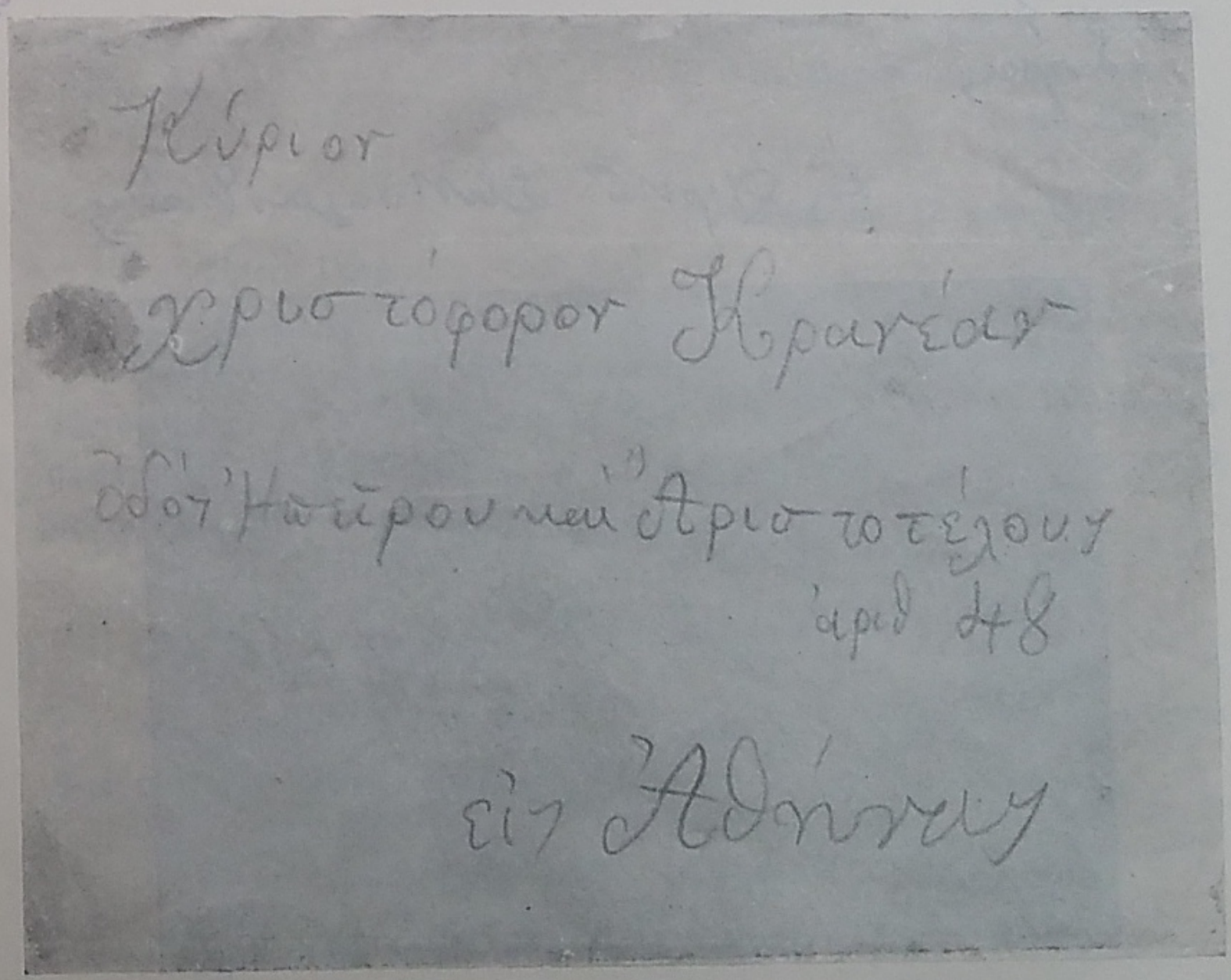

№ 19.

Ἐν Μανδονᾷ τῇ 12 Ἰουλίου 1913

Ἀγαπητὲ Γιώργη

Ἐσὺ δὲν φροντίσαμεν
καὶ παραλάβαμεν ἐκεῖ γράμμα ἐσὺ-
τοῦ-θρυμμένο καὶ ἦσαν ὡλόιοι βου-
γέρι μουσμένοι εἰς διάφορα μέρη
καὶ ἀφοῦ παραλάβαμεν ἐκεῖ γράμμα
ἐπιστρέψαμεν πάλι πίσω ἐδῶ
καὶ ἐκεῖ φροντίσαμεν ἐκεῖ γράμμα
οἱ Βούλγαροι ἐκεῖ εἶχον πάμε διά
καὶ ἐμποδίσει ἡ διάβασις μας εἰς ἐκεῖ
Δέρας

Σᾶς φιλῶ ἐγκάρδια Σ. Μωραϊτινάκης

Ἀγαπητοί μου ἐδῶ

Σ. Μωραϊτινάκης
19ος σύλλογος 3ος λόχος 9ος
λόχος Ἀ ος Μηχανικοῦ

Μακεδονία

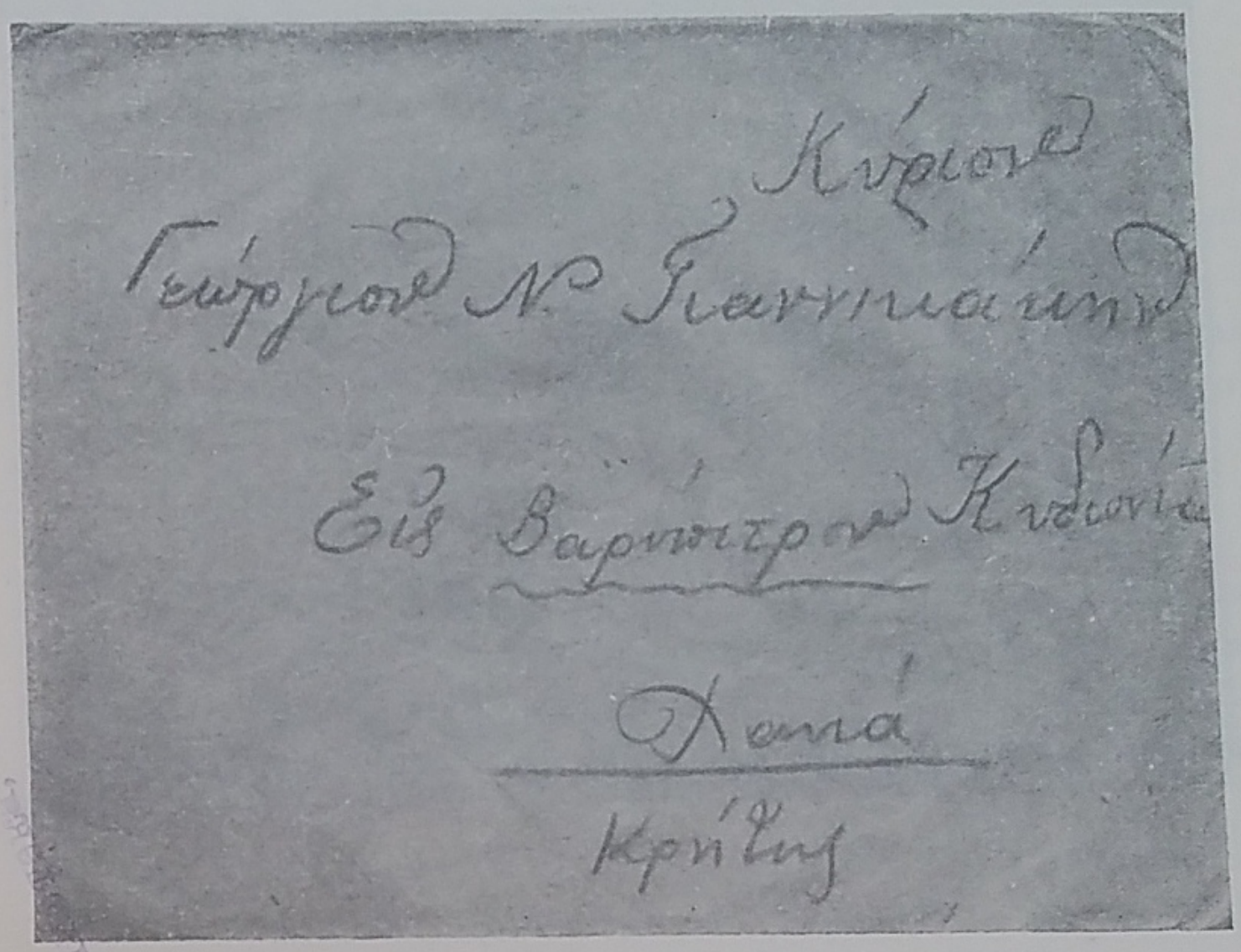

№ 19.

Господинъ Георги Н. Иникаки
въ Вари-Петро, Кидония
Канеа, Критъ.

Македония, 12 юли 1913.

Драги Георги,

. . . . . .

Най-сетнѣ напрѣднахме и заехме моста на Струма. Имаше много българи, скрити въ разни мѣста. Слѣдъ като заехме моста, **всѣкидневно намирахме мнозина отъ тѣхъ и ги убивахме.** Българитѣ изгориха моста, за да спратъ нащия походъ къмъ Сѣресъ.

Поздравлявамъ Ви.

Ф. Валантинаки.

Моятъ адресъ е: Стилианъ Валантино, 19-и полкъ, трета дружина 9-та рота, 7 дивизия, Македония.

№ 20.

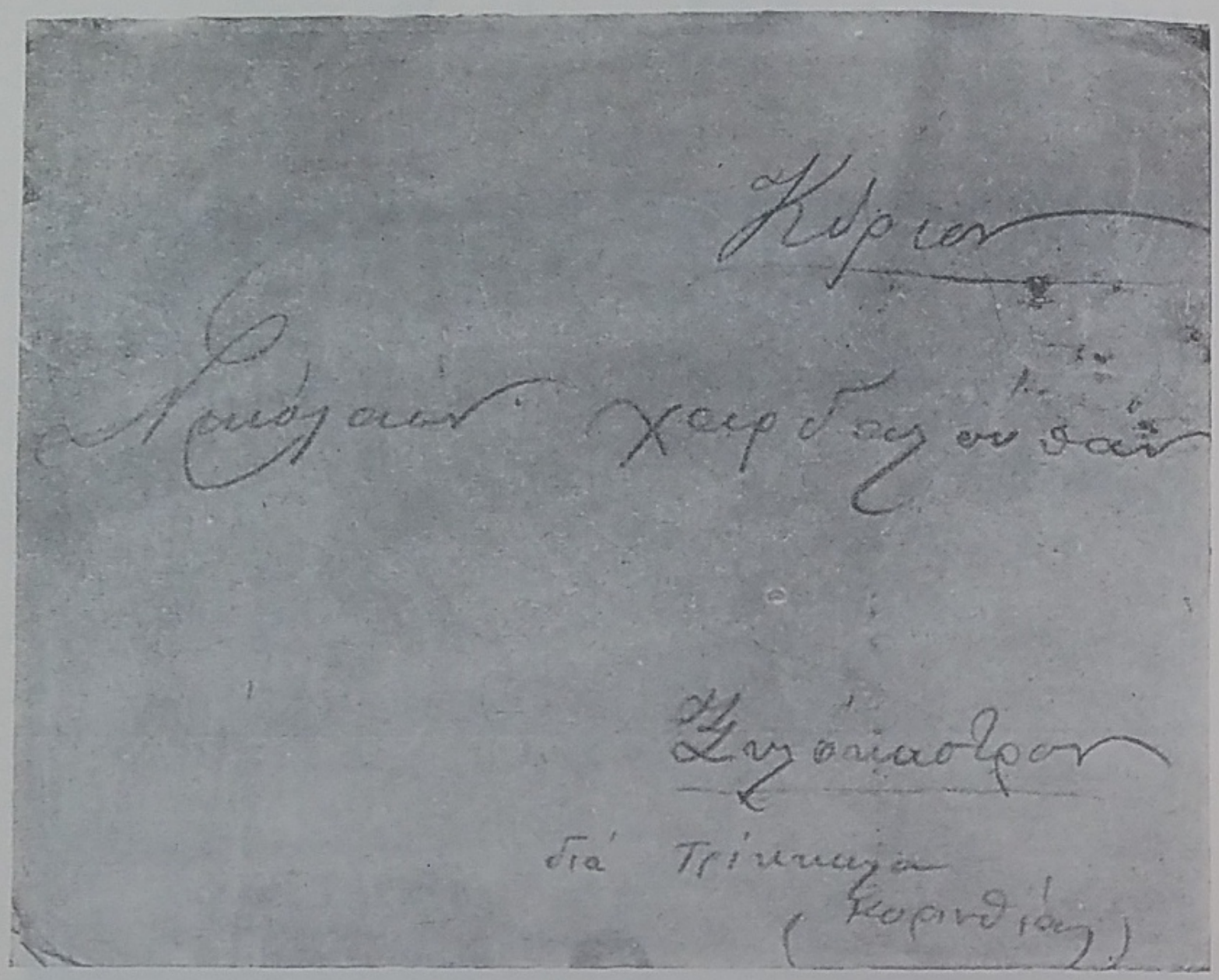

Αξιωματικοί του Στόλου μας στην Ιερά Μονή Ξηροποτάμου. Ο ένας από τους Βουλγάρους αιχμαλώτους καθημερινώς προσφέρουν τροφήν του εχθρικού στρατού φυλής

Διαρχόμενοι ένα Βουλγαρικόν χωρίον

διά Τριπυργίας

(Χαλκιδικής)

Εξ ανατολών εις Δύσιν η Αθανασιόπολις

Ευαγγελισμός και άνω η Ιερά

Όρη Βόλβη τη 18/7/1913

№ 20.

За Господинъ Никола Харгалупа
Ксилокастро

Трикала
Коринтъ.

Родопскитѣ планини.

Драги брате Никола, съ здравето съмъ добрѣ, желая ви сѫщо подобно. Намираме се близо до българскитѣ граници. Напрѣдваме постояно и караме неприятеля да бѣга. . . . . .
Като минаваме прѣзъ българскитѣ села, ние ги подпалваме и опустошаваме всичко.

. . . . . .

Прѣгръщамъ ви, вашъ братъ
А. В. Тодоропулосъ.
(Адреса ми е сѫщия).

Родопскитѣ върхове, 18/7/1913.

№ 21.

Κύριε
Αγγελινν. Κ Δυχουνι
Χωρίον Μονοδενδρεαίων αμερονα-
νίας

Σερόμεσα
Βόνιτσα

ροδωπι ζή 13 /ου/νου 1913
Εναν ζίμαν απτερος χαρ. γυίεν
εχω ικα γναν

ικεί ίμπι δηαλαγην
ζηεύζιν εχαμι νεί ικεί μη χαριεί
ικα νεί σφεύζομι νέουι όλη χέρουι
ικα φηδοκα εινζήγικα ειγεί ή ωοφερο
μη αικε ωήια

σας χαιρετώ ο
δούλος
Γιωάννης Δημόπουλος

№ 21.

Госпожа Ангелики К. Лиуиди
въ Манастираки; Акарнания
Ксиромера—Воница.

Родопитѣ, 13 юли 1913.

Драга мамо, пращамъ ти своитѣ поздрави. Азъ съмъ здравъ . . . . . ние сме длъжни, **такава е заповѣдьта, да изгаряме селата, да избиваме младитѣ,** като не щадимъ освѣнъ старцитѣ и дѣцата и непълнолѣтнитѣ. Но страдаме отъ гладъ.

. . . . . .

Поздравлявамъ ви

Вашъ синъ **Жанъ Лиуидисъ.**

№ 22.

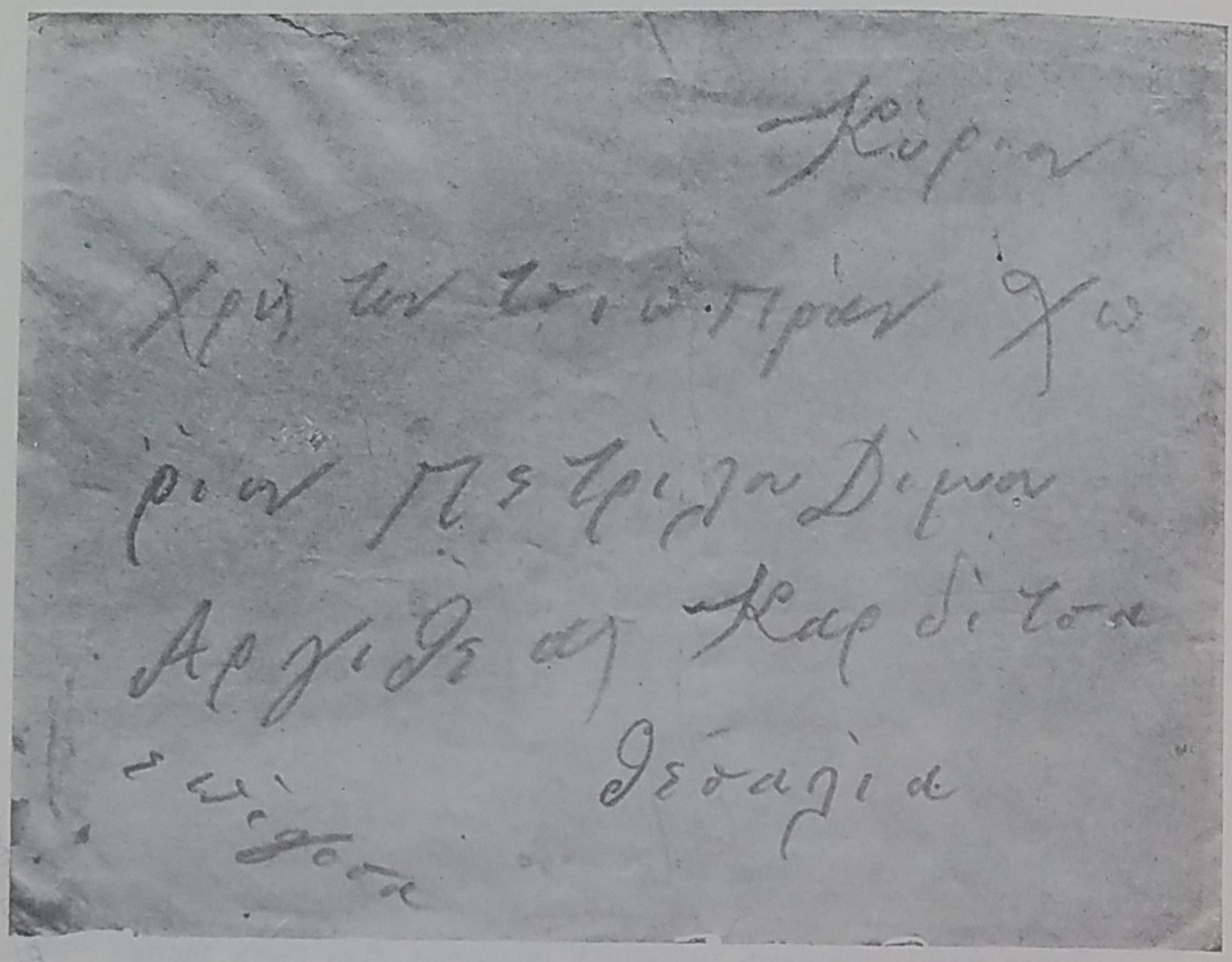

Νεὸν τοῦ Ἁγίου τῶν 13 Μαρτύρων ἐν
Ἐπισκοπῇ Θεσσαλονίκης ἀφιερωθὲν
ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Θεσσαλονίκης κυροῦ Δωροθέου
ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἐνταῦθα
Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου
Ἀθανασίου Κανδηλάκη

№ 22.

Господинъ Христо Гиопра
въ Петрило, община д'Аргитеа
Кардица, Тесалия.

Рѣка Нестосъ, 13 юли 1913.

Драги родители, поздравлявамъ ви, азъ съмъ добрѣ и ви желая сжщо добро здраве. . . . . .

Ето истинска война, а не такава, както съ турцитѣ. Биемъ се день и нощь **и изгорихме всичкитѣ села.**

Поздравлявамъ ви

Камбасъ Николаосъ.

№ 23.

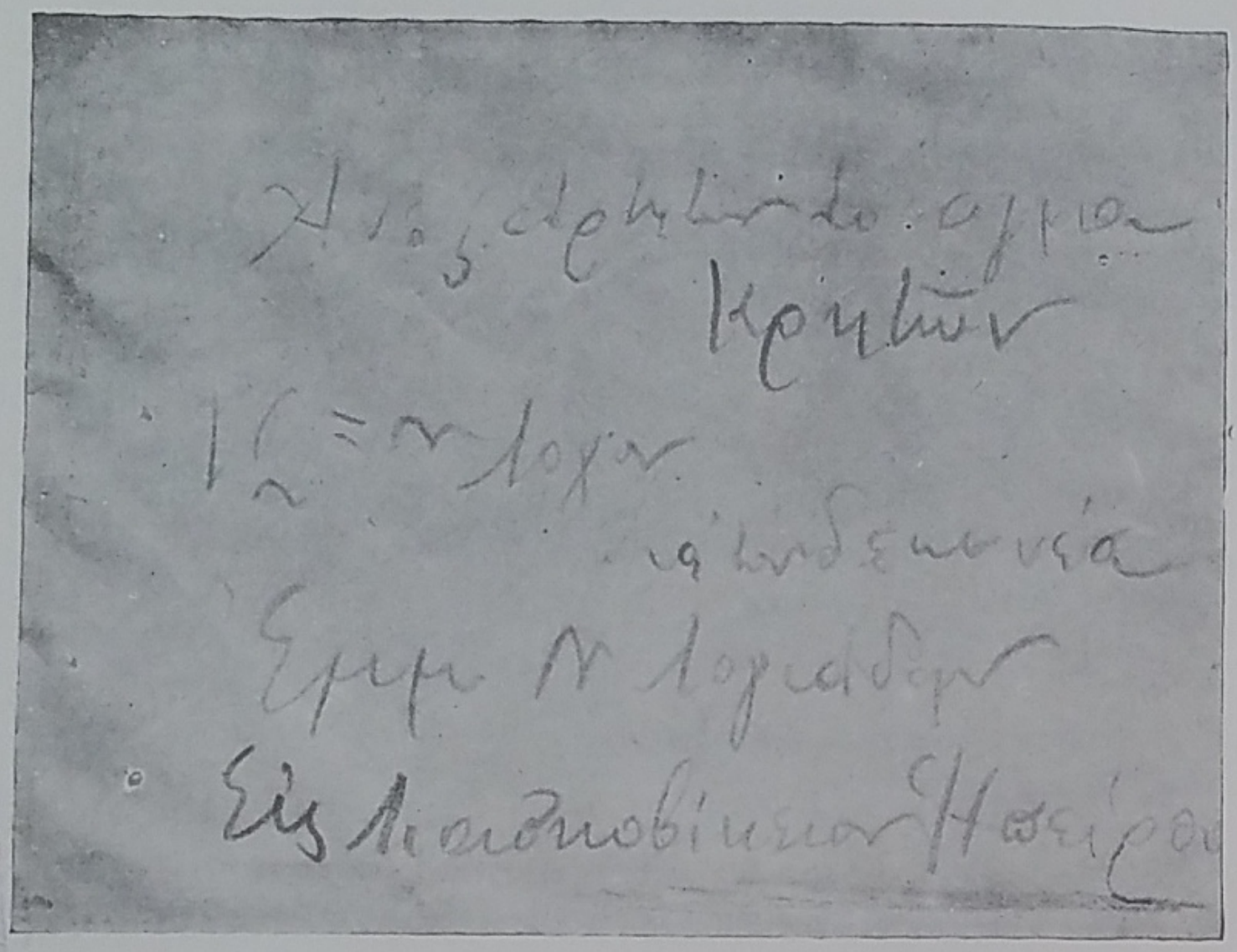

Εν Νικομηδεία τῇ 12=α Αὐγούστου 1913. ὥρα ὡρολογίου
ἡμέρα τοῦ βίου. Ἐπιστολὴ διὰ τῆς ταχυδρόμου
καὶ πλοίου ἐκ τῆς ἀπαντῶ διὰ τῆς βαρούσης

Δυνάμεθα μόνον νὰ εἴπωμεν
εἰς ὑμᾶς ὅτι ἐπεθυμοῦμεν ἐπὶ μακρὸν
χρόνον νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Ἑλλάδα
καὶ τοὺς ἐκεῖ φίλους μας καὶ ἰδιαιτέρως
τὸν ἀγαπητόν μας Ἀλέξανδρον, ὅστις
ἐπεσκέφθη ἡμᾶς ἐδῶ πρὸ ὀλίγων μηνῶν
καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ
εἰς τὴν πατρίδα του ἔμεινε μόνος
ἐδῶ καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐπιστρέψῃ
ὅσον τὸ δυνατὸν συντομώτερον εἰς τὴν Ἑλλάδα

Ἡ ἀφιερώσασα ταῦτα σὰς ἀγαπᾷ πολὺ
Ἐ. Βασιλικὴ

№ 23.

Критски независимъ полкъ,
12-та рота, за младшия фелдфебелъ Ем. Н. Логияди
въ Леасковики, Епиръ.

Добринища, 12 юли 1913, сутринь.

Отговарямъ днесъ на вашитѣ писма отъ 22 май и 21 юни, които получихъ . . . . . .

. . . . . .

Имахме малко сражение близо при Струма съ бѣжанцитѣ[1]) отъ Кукушъ и отъ Лахна. **Артилерията ги косѣше по пѫтя**. Трѣбваше да вземемъ моста, който тѣ изгориха въ тѣхното отстѫпление къмъ Серес̀ъ.

Това писмо е изпратено отъ Мехомия.

Поздравлявамъ ви

Е. Н. Логиядисъ.

---

[1]) Сир. съ българското население отъ Кукушъ, отъ което останалитѣ живи сѫ избѣгали въ България.

№ 24.

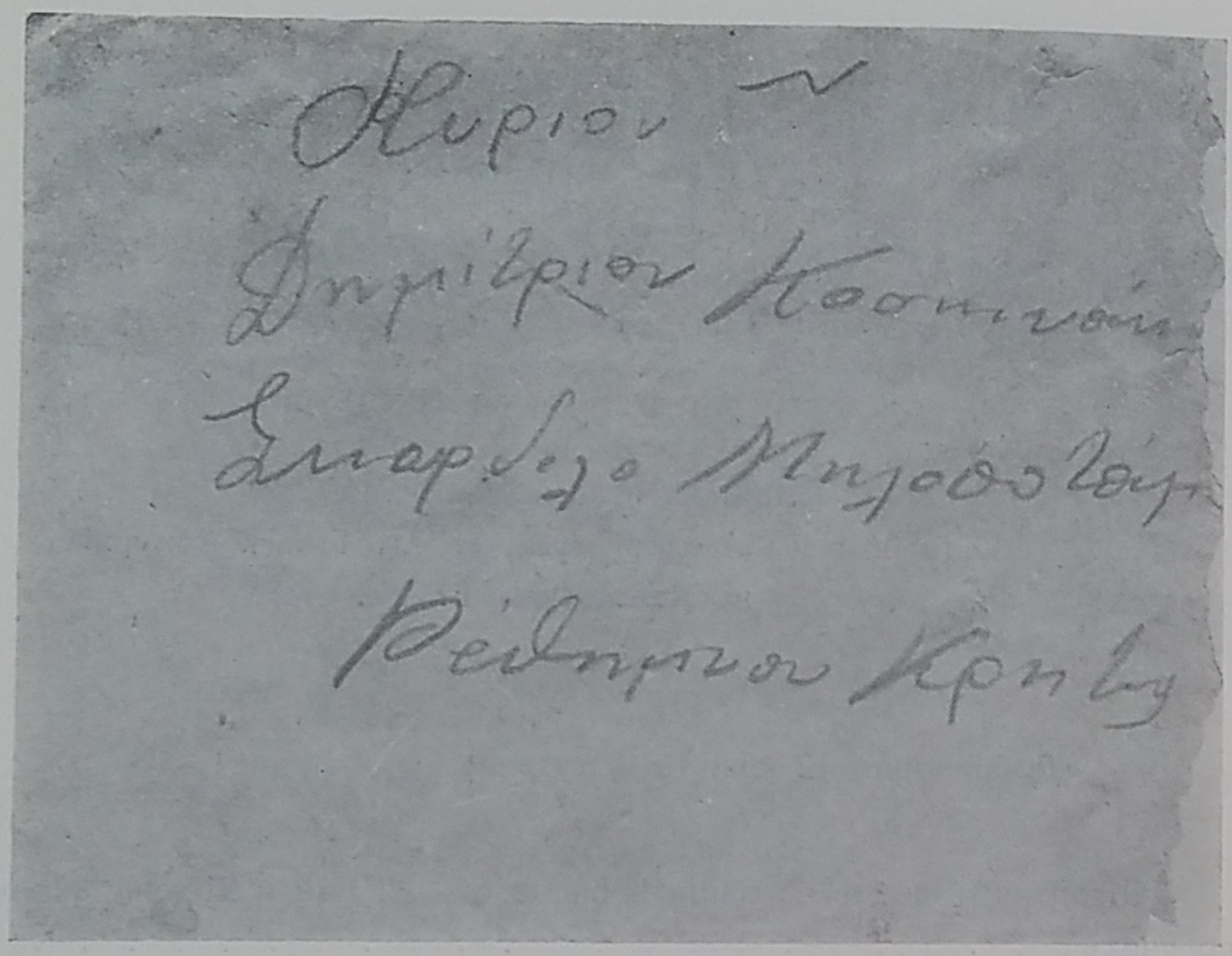

Нар. Библиотека, София

Εν Νεοροσιόκοβοι τη 8ου/ου 1913
Αραπ Τζιου Ζαβιτζερ χουρεσιτζι πορ-
σόρ-πον δια σριβάς σοδι

σριή όσα χιλιάδ
βουλγαρικα πουλάδερι κι λί
πάρτσε μαν τζιρα εμδαδαρι εσί
λί σαγεα βουλγαρία

ο εμπιστευτός σου

№ 24.

Господинъ
Димитри Коскинаки, Милопотамо
Ретимно, Критъ.

Неврокопъ, 12 юли 1913.

Драги братовчеде, здравѣй. Азъ съмъ добрѣ и ти желая добро здраве . . . . . .
Ние изгорихме всичкитѣ български села на пжтя си и вече стигнахме старитѣ граници на България.

Прѣгръщамъ ви.

Вашъ братовчедъ: **С. Калигеписъ**
(не твърдѣ четливо).

№ 25.

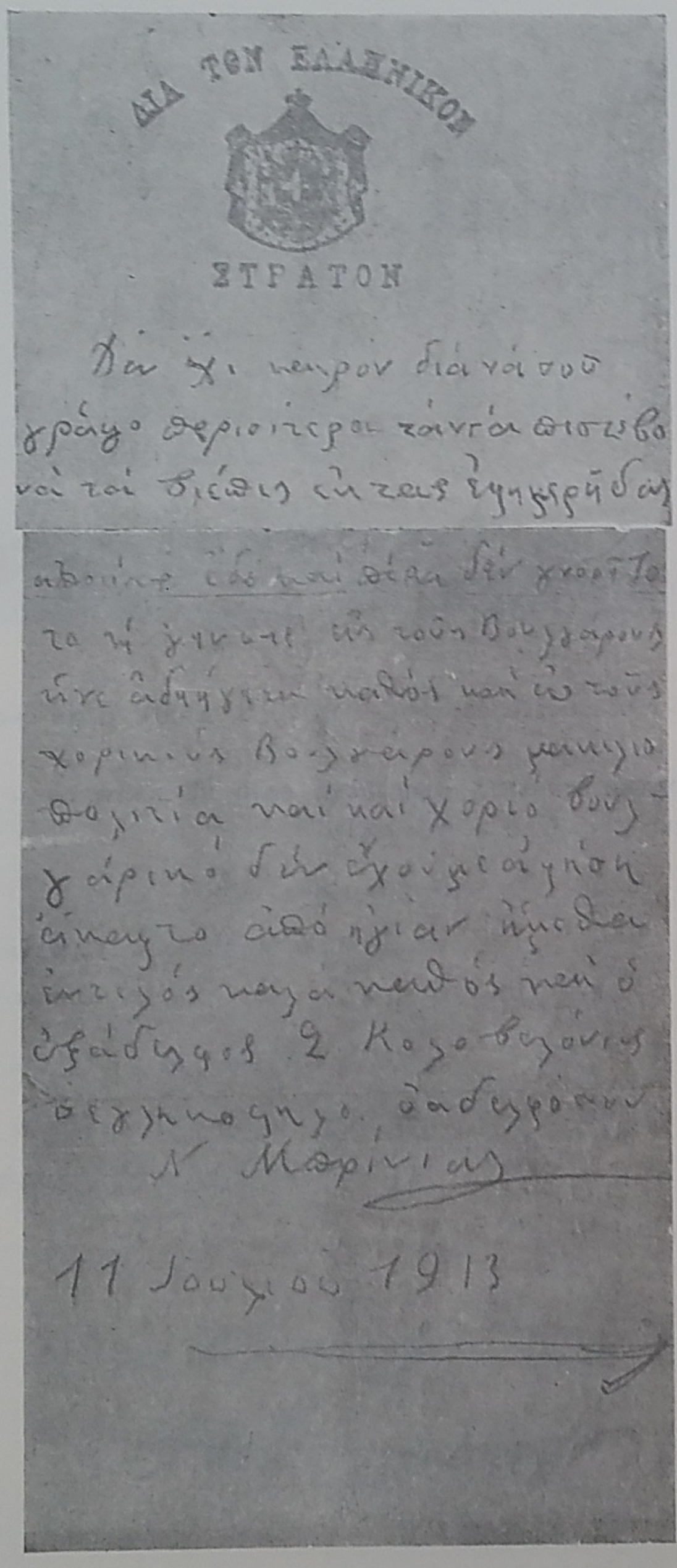

Δια τον Ελληνικον Στρατον

Δια τους πεντε διανοουμενους γραμματοδιδασκαλους οι οποιοι εδω και δεκα χρονια δεν χασατζουν τα μυαλα απο τον βουλγαρους ειναι αδιαντροπα παιδια και οι τους χωριανοι βουλγαρους μαυρους φαμιλια και και χωριο βουλγαρικο δεν σχουσι αγαπη εναντιο εδω ηγιαν πιροδειο εκεινος παιδος και παιδος και ο δασκαλος ο Κοσοβουνης Θεσσαλονικης, απο τους Μαρινιας

11 Ιουνιου 1913

Нар. Библиотека, София

№ 25.

За гръцката армия.
(Гербъ).

Нѣмамъ врѣме да ти пиша по-дълго; тѣзи работи, ти ще ги намѣришъ навѣрно въ вѣстницитѣ . . . . . .

Това, което правимъ на българитѣ, е неописуемо, **както и на българскитѣ селяни, — една касапница; нѣма български градъ и село, които да не сж изгорени.** Азъ съмъ добрѣ, братовчеда С. Колове-лонисъ сжщо. Прѣгръщамъ те сърдечно

Твой братъ **Н. Бриния.**

11 юли 1913.

№ 25.

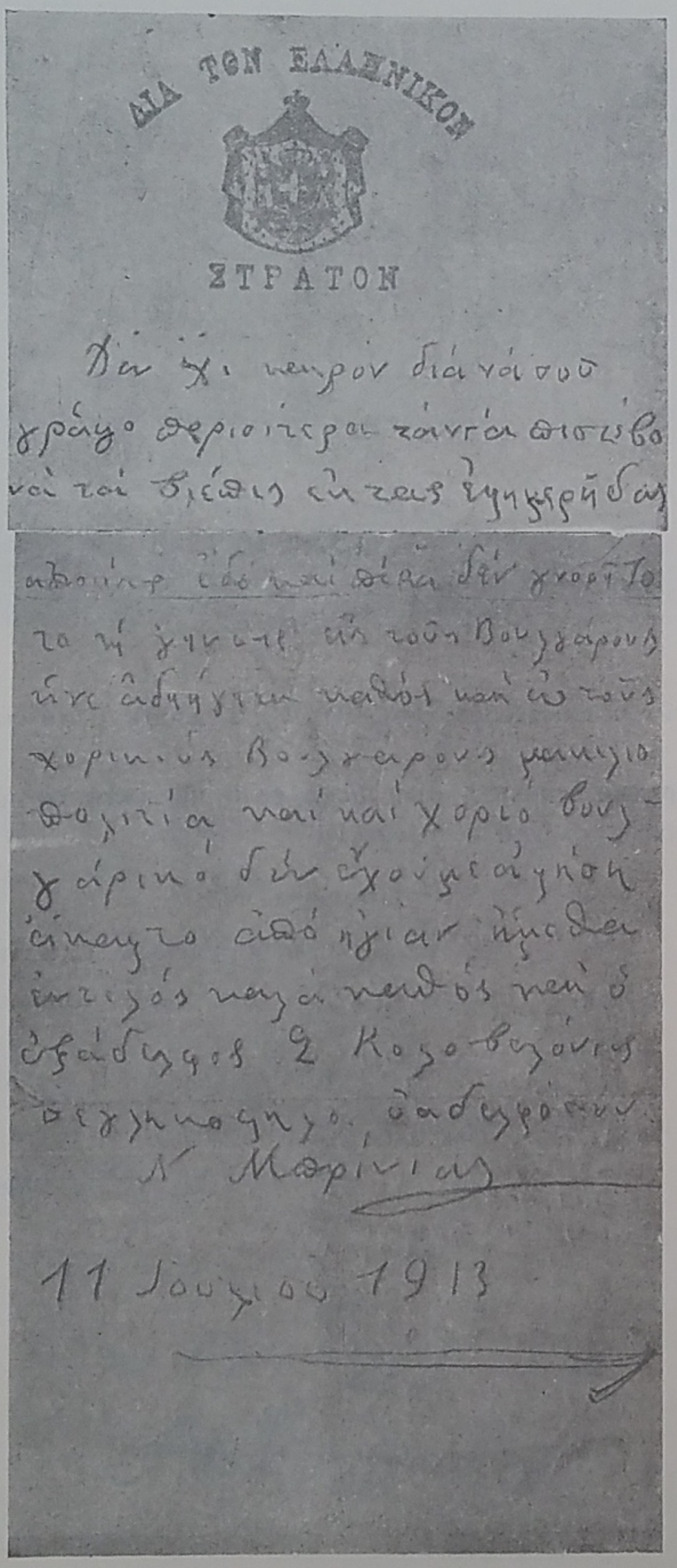

Δια τ. ελληνικον στρατον

Δια χειρων διανοιξεως χαντακιου και τας διεξοδους επιχειρησεως

αδυνατον ειδοποιησεως δια γυρω τοπο

τα μη γνωστα απο τους Βουλγαρους

ειτε αδυναμιαν πολεμου και απο τους

χωρικους Βουλγαρους μαυρο

φορεσια και μαι χωριο βουλ-

γαρικο δεν εχομεν απορια

επειτα ειδοποιησεως πρεπει

εντελως να πολεμησει και ο

εξαδελφος ο Κοζο-βασιλης

στρατηγος εαδυνατουν

Κ Μαρινιας

11 Ιουλιου 1913

Нар. Библиотека, София

№ 25.

За гръцката армия.
(Гербъ).

Нѣмамъ врѣме да ти пиша по-дълго; тѣзи работи, ти ще ги намѣришъ навѣрно въ вѣстницитѣ . . . . . .
Това, което правимъ на българитѣ, е неописуемо, **както и на българскитѣ селяни, — една касапница; нѣма български градъ и село, които да не сж изгорени.** Азъ съмъ добрѣ, братовчеда С. Коловелонисъ сжщо. Прѣгръщамъ те сърдечно

Твой братъ **Н. Бриния.**

11 юли 1913.

№ 26.

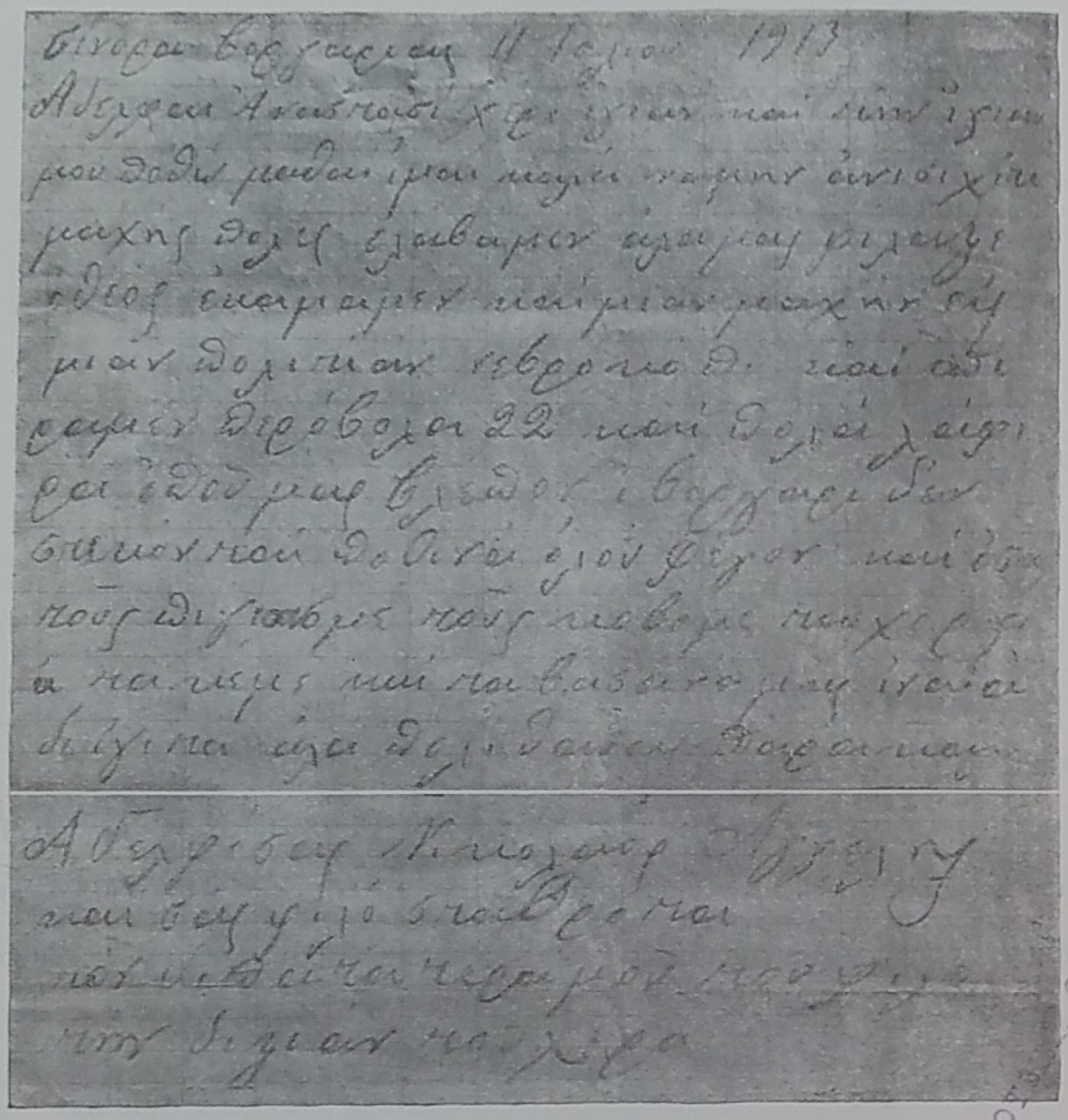

№ 26.

Българската граница, 11 юли 1913.

Брате Анастасе, Здравѣй, желая ти добро здраве. Не се безпокой, добрѣ съмъ. Ние имахме много сражения, но Господь запази живота ми. Ние имахме едно сражение въ града Неврокопъ и зехме 22 топа и много плячка. Никждѣ не могатъ да устоятъ прѣдъ насъ, а бѣгатъ на всѣкждѣ. **Ние убиваме всички българи, които падатъ въ ржцѣтѣ ни, и горимъ селата**. Нашитѣ страдания сж неописуеми. . . . . .

Вашъ братъ **Никола Ангелисъ.**

Прѣгръщамъ ви и цѣлувамъ ржката на баща си.

Нар. Библиотека, София

№ 27.

№ 28.

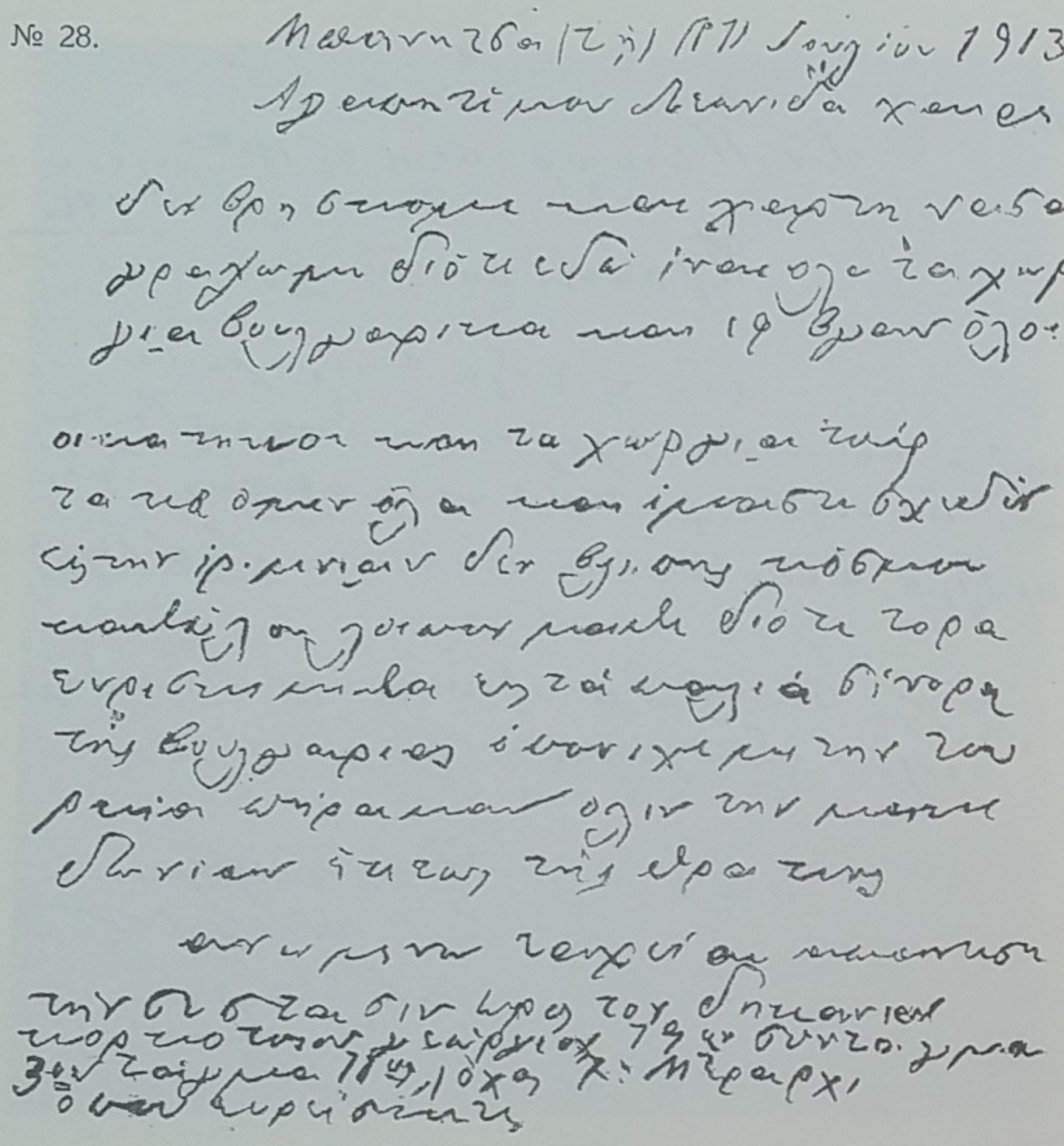

№ 28. Баница, 11 юли 1913.

Драги ми Леонидисъ, здравѣй.

. . . . . .

Не намирамъ книга, за да ти пиша, **защото тука всичкитѣ села сж български** и всичкото население бѣга. **Ние изгаряме всичкитѣ тѣхни села,** не срѣщаме жива душа. Извѣстявамъ ти, че се намираме съвсѣмъ близу до старитѣ граници на България. Ние окупирахме цѣла Македония, безъ Тракия.

. . . . . .

Чакамъ бързъ отговоръ.

Ето адреса ми: **Капоралъ Георгъ Коркоци,**
19-и полкъ, 3-та дружина, 11-та рота, 7-ма дивизия,
тамъ дѣто се намира тя.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

Сканирано за:

www.strumski.com

Библиотека „Струмски”
е създадена в памет на
загиналите за Родината.

Voivode Dimiter Madjarov before the remains of two comrades in arms killed in the battle of Ferres